

ΣΤΕΦ|ΑΝΗΦΟΡΗΣΑΣ
ΤΩ|ΠΥΘ|ΩΛΑΦΟΛΛΩΝΙ
ΤΗΝ|ΠΥΘΑΙΑ|Α

Hinc recte colligere mihi videor, apud Isaeum l. l. scripturam codicum optimorum, quam iam inde a Bekkero omnes contemserunt, restituendam esse; nec indubium est quod in Vita Aristotelis (καὶ Ἀμμώνιον) p. 398, 16 Westerm. editur: ἐπέτρεψε τὴν ἐαυτοῦ θυγατέρα Πυθαΐδα δοῦναι γραμμένην τῷ Νικάνορι, nam Πυθαΐδα est in libris, illud Menagius posuit ex Sexto Emp. adv. mathem. I, 258 p. 657, 17 Bekk.; conf. Πυθηΐδα C. J. G. n. 2840. d. 3 t. II p. 1095. a. Simul autem apparet, frustra suspectatam esse scripturam ap. Strabonem IX, 2, 11 p. 404 Cas. ἐπιεῦθεν ἢ παροιμία τὴν ἀρχὴν ἔσχεν ἢ λέγουσα· ὁπόταν δὲ Ἄρματος ἀστράψῃ· ἀστραπὴν τινα σημειομένων κατὰ χρῆσιν τῶν λεγομένων Πυθαϊστῶν, βλεπόντων ὡς ἐπὶ τὸ Ἄρμα καὶ τότε πεμπόντων τὴν θυσίαν εἰς Δελφούς, ὅταν ἀστράψαντα ἴδωσιν. Ibi Groskurdus spretis codicibus malebat Πυθιαστῶν, quia hanc formam Hesychius haberet s. v. ἀστράπτει δὲ Ἄρματος commendaretque simile nomen Ἀηλιασταί, in quam eandem sententiam cum Welckero Schoemanno aliis concessit Meierus l. l. p. XXII n. 75. Verum bene Kramerus t. II p. 238 librorum scripturam tuitus est et Stephani Byz. auctoritate s. v. Πυθῶ p. 539, 10 Meinek.: Πυθῶ, ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος πόλις „Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ“· τὸ ἐθνικὸν Πυθῶς, ὡς Ἀητῶ Ἀητῶς, καὶ Πύθιος καὶ Πυθία καὶ Πυθιάς ὡς Ἐλιωνιάς, καὶ Πύθιον, καὶ πυθαΐζειν [ita Salmasius pro tradito πυθαΐζειν] ἀπὸ τοῦ Πυθαῖος διαλύσεως γενομένης, καὶ Πυθαϊστῆς, et Eustathii verbum πυθαΐζειν afferentis ad Iliad. II, 519 p. 274, 16. Nec mutavit in Teubneriana Meinekius et agnovit Boeckhiius Add. ad C. J. G. n. 1058 t. I p. 921 a, quamquam is scholiasten Sophocl. Oed. l. l. tanquam testem citat, nec rectius Krausius D. Pyth. p. 36, 1 tradit Πυθαϊστῆς haberi in C. J. G. n. 1688 ubi nulli sunt. Componendae autem cum Πυθαῖς formae sunt Πυθαίς (Πυθαίως), quod Apollinis est cognomen (Boeckh. ad n. 1058 p. 560 a, tit. Lind. ap. Ross. Inscr. III p. 19 n. 272, 2) et Πυθάρα Megarica i. e. Πυθαία pro Πύθια C. J. G. n. 1058, 4 et n. 1429, 5. Inscriptionum testimonio accedit Harpocratonis fides p. 162, 15 Bekk.: Πυθαία· ἑορτὴ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος· Ὑπερίδης πρὸς Ἀπελλαῖον. ἄπορον πῶς ἀπὸ τούτου ἐσημάτισται παρὰ τῷ Αἰδύμῳ· καὶ γὰρ οὐδὲ ὄν παρέθετο ὁ γραμματικὸς ὠνόμασε τὰ Πύθια ἑορτήν. Ita enim haec scribenda existimo cum Sauppio Orat. Attic. t. II p. 278. a, qui Kiesslingii emendationem Πυθαία (Westermann. Πυθαίεα) adscivit, quum Bekkerus Πυθαίεα ediderit, unus autem codex πυθαία, alter Πύθια exhibeat. Nimirum „apparet, Sauppium sunt verba, Didymum Πυθαία (vel Πυθαίεα) cognomen Apollinis et Πυθαῖα festum Apollinis confudisse: hoc notat Harpocraton vel auctor Harpocratonis“. Nuperrimus Didymi editor quid annotaverit, nescio. V. 5 τῆς αὐτὸς αὐτοῦ ἀρετῆς: Curt. An. Delph. n. 16, 17 κύριος εἶσα αὐτὸς αὐτῆς, decret. Delph. ap. Ross. Inscr. I n. 67, 11 (= Curt. l. l. n. 1, Wlad. Davidoff. Itiner. Graec., Petrop. 1839, t. II p. XIII n. XIX) αὐτὸς αὐτὸν εὐχρηστον παρασκευάζων. Conf. Ahrens. dial. Dor. p. 272 sq., ubi quae congesta sunt formarum contractarum exempla (αὐταντοῦ, αὐταντιῆς), augentur ex titulo Heraclitensi C. J. G. n. 5776 t. III p. 1253. b: Ἰστυία πρὸ αὐταντιῆς καὶ τῆς Ἀφροδιτίας (i. e. Ἀφροδισίας, n. 5156 Cyren.) Ἰστυίας ἀνέθηκε. Ibi post Rossium Reis. auf d. Griech. Ins. t.

III p. 166 n. 9. a Franzius annotavit, *ἀνταντᾶς* reponendum esse etiam n. 2566, 5 t. II p. 422 Eleuthernis : *εὐξαμένα ὑπὲρ ΑΥΣΑΥΤΑΣ εὐχάν.* Addo n. 2140. b t. II p. 175, qui titulus Aegineticus ex apographo Pittakisii Eph. Arch. n. 231 ita habet :

ΣΚΥΘΙΝΟΥ	Σκυθίνου.
ΘΕΟΓΕΝΙΣ	Θεογενίς.
ΜΗΛΑΝΟΙΓΕ	Μὴ ἀνοιγε·
ΟΥΓΑΡΜΗΣΥΝΕΙΚΗ	οὐ γὰρ μὴ συνείκη
5 ΤΟΛΑΛΛΟΝΤΙΝΑ	5 τοι ἄλλον τινά
ΚΑΤΘΕΝΤΙΕΣΤΑΥΤΑΝ	κατθέντι ἔς ταύταν
ΤΑΝΣΟΡΟΝΑΙΕΜΛΑΥΤΑΥΤΟΝ	τὰν σορόν· αἱ δὲ μ[η], ἀνταντὸν
ΑΙΤΛΑΣΗ	αἰτιασῆ·

In Prokeschii schedis, quas Boeckhii expressit, desunt v. 1 et 2, et Σκ. quidem scriptum est : „ἐπὶ τοῦ ἀνωφλίου τῆς θύρας τοῦ τάφου“, Θεογ. „πρὸς τὸ νότιον τοῦ τοίχου τοῦ τάφου.“ Ibid. ut leviora omittam v. 7 legitur : ΜΗ. ΥΑΥΤΟΝ. Sepulcrum ipsum propterea inprimis est memorabile, quod coloribus est ornatum, dabitque eius delineationem propediem Rossius. Ad v. 3 conf. μὴ ὄρουξε, tit. Meli. ap. Ross. Inscr. III p. 6 n. 234 et Reis. auf d. gr. Ins. t. III p. 16. V. 5 Boeckhii scripserat : συν[εν]είκη. Illud et αἰτιασῆ (αἰτίαση C. J. G.) Ahrensius probavit dial. Dor. p. 344 n. 6, ἀνταντὸν non agnovit proponens : τὸ ἀντὸν. Denique prorsus nova forma emersit ex titulis Segestanis C. J. G. n. 5542, 1 : Σώπολις-[τ]ὰν αὐτούτα μητέρα t. III p. 603 et n. 5543, 2 : Διόδωρος τὰν ἀδελφὰν αὐτούτα Μινύραν. Cum universo autem genere componas aliqua ex parte Latinum illud : causa ipse pro se dicta, Liv. IV, 44, Naegelsbach. Lat. Stil. p. 191 ed. I. V. 6 ἅ τὰς Ἀθάνας ἱέρεια : antistita est puto Minervae Poliadis, plene dicta C. J. G. n. 478, 3 : ἐπὶ ἱερείας Ἀθηνᾶς Πολιάδος Μεγίστης τῆς Ἀσκληπιάδου et n. 897, 7 : Σησιᾶς Μαρκιανῆς ἱερείας μεγάλης Ἀθηνᾶς. Hanc vero sacerdotem, id quod antea non constabat, theoriae Pythicae interfuisse auctoritate publica, demonstrare videntur quae sequuntur laudes mulieris. Prius iam notum erat, partim senatores aliquot partim thesmothes legationem illam sacram obiisse, v. Demosth. de falsa legat. p. 380, 21, Meier. l. l. p. X, 20. V. 7 Χρυσὶς Νικήτου Θυγατήρ : splendidum illud nomen etiam Argivae sacerdotis multo antiquioris proprium fuit, Thucyd. II, 2. IV, 133. Idem legitur in cippo Attico Eph. Arch. n. 646, cuius epitaphii apographum rectius Rossio debemus, Jahn. et Klotz. Archiv für Philol. u. Paedag. t. II, 1833, p. 437 n. 11 :

X]PYΣΙΣ

ΡΥΘΑΓΓΕΛΟ

KOPINOLA

Pittakisius v. 1 ΤΟΥΣΙΣ legerat et v. 2 ab in. I, unde E. Curtius Inscr. Attic. p. 25 litteras ΡΟ in lapide fere evanuisse annotans effecerat : Ποῦσις, quod nomen vix est Graecum. Observavit praeterea Pittakisius p. 781, multas mulieres etiamnunc in Thessalia et Phthiotide Χρυσή et Χρυσούλα appellari. Quod autem v. 12 ΧΡΥΣΙΛΑΝ Χρυσίδα in tabula esse traditur, ut genuinum esse credam non adducor. Nam eiusmodi sordes, quales sunt : ἀνδραν, ἀνδρειάνταν, γυναῖκαν,

εὐσχημόναν, ἐῶναν C. J. G. n. 6195, 5 t. III p. 879, ἤρωαν, θυγατέραν n. 3827. x. b. 1 p. 1055, μητέραν n. 4129, 6 t. III p. 111. n. 4999, 4 p. 465. n. 5030, 2 p. 472, Mullach. Coniect. Byz. p. 47 n., νεότηταν n. 3857. u. 8. p. 1090, πατέραν n. 3827. x. b. 3 p. 1055, πατρίδαν n. 5922, 3 p. 788, Πετροκόρακον n. 6129, 3 p. 889, συλλεῖδαν, v. Nauck. Aristoph. Byz. fragm. p. 209, 40, Meinek. Vindic. Strab. p. 58; non cadunt in titulum primi fere ut infra ostendam saeculi ante Christum natum, sed extremae sunt barbariei, etsi accusativum *Λήμητρον* (Lobeck. Paralip. p. 142, Meinek. Philol. exercit. in Athen. deipn. II p. 31, Bredow. De dial. Herod. p. 255, *ΛΑΜΑΤΡΑ* | *ΤΑΥΡΟΠΟΛΩ* Eph. Arch. n. 789) non prorsus equidem damnaverim cum Cobeto De oratione artificiali graeca de populari distinguenda p. 23 et Var. lect. p. XVII. *Νικήτον*: infra v. 12 est *Νικήτα*, illud rursus v. 29, quae inconstantia lapicidae Attico videtur imputanda esse. Nomen ipsum usus fuit Attici satis vulgaris, C. J. G. n. 305. II. 12, n. 662. b. 2 t. I p. 919. In proximis lapsa est Pittakisii industria, qui v. 9 καὶ ἴσαν et v. 10 τὰς ἅμα τε dederit. Quae posui certa sunt: C. J. G. n. 1193, 18: ἐπαινέσαι τοὺς πρεσβευτὰς ἐπὶ τε τῇ ἐνδαμίᾳ καὶ τῇ ἀναστροφῇ ἧ πεποιήνται ἀξίως ἑκατέρων τῶν πολιῶν, n. 1331, 2, n. 1339, 14, Vischer. Inscript. Spart., Basiliae 1853, n. I, 19; Syll. inscr. Boeot. n. IV. b. 6: τὰν τε παρεπιδαμίαν καὶ ἀναστροφὴν ἐποιήσαντο ἀξίως ἑκατέρων τῶν πολιῶν; C. J. G. n. 1837. b. 10 t. II p. 955. a: ἐπαινέσαι δὲ αὐτοὺς ὅτι πεποιήνται τὴν ἐνδημίαν ἐν τῇ πόλει ἡμῶν καλὴν καὶ εὐσχημόνα καὶ ἀξίαν ἀμφοτέρων τῶν πόλεων, n. 2349. b. 27 t. II p. 1063; n. 2139. b. 21 p. 1013: τὴν τε ἄλλην ἀναστροφὴν πεποιήμενος εὐσχημόνως καὶ ἀξίως τοῦ τιμᾶσθαι; n. 2152. b. 9 p. 1018: ἐποιήσαντο δὲ καὶ ἐν τῷ δήμῳ ἐπιδημίαν κόσμιον καὶ σώφρονα; n. 2334. b. 35 p. 1052; n. 3052, 32: ἐπὶ τῷ τὰν παρεπιδαμίαν πεποιήσθαι ἀξίως ἀμφοτερῶν τῶν πόλεων, tit. Tei. ap. Lebas p. 23 n. 76, 45. n. 77, 35. n. 80, 46; n. 3053. A. 6: τὰν ἀπὸ τῆς ἀναστροφῆς εὐταξίαν ἀπεδείξαντο et v. 15: ὅτι καλῶς καὶ εὐτάκτως ἐνδεδημήασιν; n. 3640, 13: ἐποιήσατο δὲ καὶ τὰν ἐπιδαμίαν — εὐκόσμως καὶ ἀξίως ἀμφοτερῶν τῶν πολιῶν, n. 3656, 9; n. 3568. f. 28 t. II p. 1128: ἐποιήσαντο δὲ καὶ τὴν παρεπιδημίαν εὐτάκτως καὶ ἀξίως ἑκατέρων τῶν πόλεων, n. 2356, 5: τὴν ἐνδημίαν ποιεῖται καλῶς καὶ εὐτάκτως; n. 2349. b. 48 p. 1065: ἐποιήσατο τὴν παρεπιδημίαν πρέπουσαν τῇ τε ἡμετέρῃ πόλει καὶ τῇ ἐαυτοῦ πατρίδι, tit. Tei. ap. Lebas. n. 82, 15: καλὰν καὶ πρέπουσαν πεποιήνται τὰν παρεπιδαμίαν ἐν τῇ πόλει ἡμῶν; n. 2775. c. 4 p. 1110: τὴν ἀναστροφὴν πεποιήμενος ἐνάρετον καὶ παντὸς ἐπαινῶν ἀξίαν, Ross. Inscr. II n. 109, 3: ἀγαθὴν τε καὶ εὐσχημόνα τὴν ἀναστροφὴν πεποιήνται ἐν πάσιν; C. J. G. n. 3831, 4 t. III p. 5: ἐπεδήμησεν ἐν ἡμῶν τῇ πόλει ἀξίως τοῦ τε αὐτοῦ ἀξιώματος καὶ τῆς ἡμετέρας πόλεως; Ussing. Inscr. Gr. ined. n. 17, 6 — ἡμῶν ποιεῖται τὴν παρεπιδημίαν —. Nonnulla ex his praecepit Meier. Die Privatschiedsrichter u. die öff. Diaeteten Athen's p. 51. Desino in emendando titulo Cretico, quem Naberus edidit in Mnemosynu., 1852, p. 114 n. III, 13:

ἐπαινέσαι δὲ —

καὶ τὸς πρεσβευτὰς, ὅτι οὐκ ἠθέως καὶ φιλοτίμως διέλεχθεν καὶ παρεκάλεσαν ἀξίως
Μαρήτων καὶ Ἰεραινινίων,

nam pro παρεκάλεσαν in lapide fuisse arbitror: παρεπεδάμησαν. V. 13 στεφανῶσαι αὐτὰν
τῷ τοῦ Θεοῦ στεφάνῳ ᾧ πατριὸν ἔστιν Δελφοῖς: vid. tit. Delph. C. J. G. n. 1689, 7 (= Leak.

Trav. in north. Gr. n. 90, 7), Ross. Inscr. I n. 70, 7, Leak. I. I. n. 90, 19—20, 24—5, Curt. An. Delph. n. 41, 9, n. 42, 8 : στεφανῶσαι δάφνης στεφάνῳ παρὰ τοῦ θεοῦ. Similiter C. J. G. n. 2270, 27, Deli : στεφανῶσαι τῷ ἱερῷ τοῦ θεοῦ στεφάνῳ i. e. Bacchi coronea hederacea ; ac δάφνης στέφανος παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ τῆς πόλεως ἀρχηγέτου a Megarensibus Cassandro cuidam datus commemoratur in titulo E. Curtii, Monatsber. d. k. Akad. d. Wiss. 1855 p. 101. V. 15 δεδῶσθαι restituendum fuisse, frequens titularum usus docet, Curt. An. Delph. n. 46, 4, Eph. Arch. n. 209, 9, Syll. inscr. Boeot. p. 127. Qui autem honores cum proxenia hic coniuncti impertiuntur προμαντεία, προδικία, ἀσλία, ἀτέλεια, γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτησις, vel eosdem (Ross. I. I. n. 67, 23) vel plerosque in reliquis eius generis decretis a Delphis cumulos videmus : C. J. G. n. 1689. b. 8. n. 1691, 3. n. 1692, 6. n. 1693, 19. Ross. n. 70, 8. Leak. n. 90, 19. Curt. n. 41—66. Ulrichs. p. 67, 20, ubi pro [ἐν ὅσοις ἀγῶνις ἅ] πόλις τίθητι scribendum puto : ἐν πᾶσι τοῖς ἀγῶνις οἷς ἅ π. τ. De singulis non est quod agam post Meierum in uberrima Comm. de proxenia s. de publico Graecorum hospitio, Hal. 1843, qui προμαντείαν illustravit p. 16, προδικίαν et ἀσλίαν p. 18, ἀτέλειαν p. 21, προσεδρίαν p. 17, denique ἔγκτησιν p. 19. Nec in dativo ἀγῶνις immoror, v. Nauck. Aristoph. Byz. fr. p. 208, 38; Ahrens. dial. Aeol. p. 236, dial. Dor. p. 239, Goett. Gel. Anzeig. 1844 p. 141; Ussing. Inscr. Gr. ined. p. 9. Μειόνους pro μειόσιν est in inscriptione Locrica Rossii B, 5 p. 18. Sed hoc nolo silentio praeterire, quod hic mulier proxenia ornatur. Nam raro id factum videtur, nec plus adhuc quam duabus inscriptionibus confirmatum erat, qui Meieri diligentiam non latuerunt I. I. p. 13 n. 120. 121. Earum una est aetatis Romanae ap. Ross. Inscr. II p. 78 n. 193 : ὁ δῆμος ὁ Μηλίῳν | Σχοριβονίαν Φιλοτέραν | τὴν ἑαυτοῦ πρόξενον | καὶ εὐεργέτιν; altera Lamienisium ap. Stephani. Reise durch ein. Geg. d. nördl. Gr. p. 41 n. 17 saeculi fuerit ante Christum tertii: ibi — ἀνα Ἀύντα Ζυρναία ἀπ' Ἰωνίας ποιήτρια propter laudes gentis Aetolorum et maiorum populi Lamienisium carminibus suis immixtas illo beneficio afficitur, v. 7 εἰ[με]ν ἀντὰμ πρόξενον | τᾶς πόλιος καὶ εὐεργέτιν. Contra est ap. Ross. Inscr. II p. 86 n. 216 Therae : ὁ δᾶμος ἐτίμασε | [τ]ὰν τοῦ πρόξενου καὶ εὐεργέτα [E]ὐμάρεος γυν[αῖκα τὰν δαῖνα, quam feminam non et ipsam πρόξενον fuisse apparet, et proxeni sui filias cum filiis cives faciunt Thasii C. J. G. n. 2161, 8 t. II p. 183, quocum congruit quod n. 4150 b t. III p. 1112 legitur : ὁ δᾶμος ὁ Ἡρακλειωτῶν Ἰουλίαν Ἀκυλεῖναν τὰν εὐγενῆ καὶ φίλανδρον καὶ φιλότιμον ἀμφοτερῶν τὰν πόλιων πολεῖτιν i. e. Amastrianam et Heracliensem. V. 17 in fine ἧ non videbatur ferri posse. V. 21 Ξενοκράτεος scripsi ad v. 24 Καλλικράτεος; idem nomen est ap. Curt. An. Delph. n. 14 extr. Ib. Ἀγγελίδου : Curt. I. I. n. 5, 19. V. 22 Τιμοκλέωνος τοῦ Ἐμμενίδα emendandum erat. Nam idem homo item senator habetur in Curtiano n. 9, 3, ex quo nomen illatum est Stephani Thesauro t. VII p. 2664; conf. nomina Βαθυκλέων, Εὐκλέων s. Εὐκλείων, Εὐρυκλέων, Ἡρακλέων, Σουκλέων C. J. G. n. 6616. d. 9 t. III p. 1269. b, Φιλοκλέων. Ceterum Τιμοκλέωνος per se quidem nihil habebat offensionis; sic Ἀντικλέωνος est ap. Curt. An. Delph. n. 45, 4 et Ross. n. 70, 2, sed Ἀντικλέωντος in Ussingii titulo n. 4. A. 5. V. 24 Ἀρχωνος : cognomines Delphos complures novimus, v. Curtii Nomenclat. Delph. I. I. p. 93, a. Καλλικράτεος : Curt. n. 8, 24, C. J. G. n. 1709. b. 6. Restat ut de aetate tituli dicam. Ea inde cognoscitur quod Ahrensus Goett. Gel. Anz. 1844 p. 135 probavit, manumissiones Curtianas,

e quo numero est titulus illius novus ad v. 22 a me allatus, incidere fere in saeculum ante Christum primum.

§. 5. In theoriis versatus lectores ut ad Amoris festum me comitentur invito. Dico autem Erotidia Thespiensium, quae musicis gymnicsque ludis insignia splendidissime iam inde ab antiquis temporibus usque ad Romanorum dominationem atque certe etiam altero aerae nostrae saeculo celebrata multisque ex omni Graecia theoriis frequentata fuisse, haud pauca veterum scriptorum et titulorum testimonia docent, v. Winckelmann. ad Plutarch. Amator. p. 99, C. F. Hermann. Lehrb. d. gott. Alt. §. 63, 4, O. Jahn. Archaeol. Beitr. p. 124, Krausium Die Gymnast. u. Agon. d. Hell. p. 779, 4. Et tituli quidem qui ad illa sollemnia pertinent post editum Corporis J. G. volumen primum innotuerunt, nisi quid me fugit, tres, ex quibus duo repetiti sunt in Sylloge inscr. Boeot. n. V p. 51 (= Lebas. n. 407 p. 88) et n. XXIX, 7 p. 115. Tertius isque Atticus repertus prope Pantheon a. 1835 editus est a Pittakasio Eph. Arch. n. 284 p. 263 sq. Eum ab editore non perspectum hic quantum eius fieri potest restituere iuvat vel propterea, quod ab Atheniensibus publice legationem sacram Thespias ad rem divinam deo illi faciendam augendumque sollemnium splendorem missam esse, hoc uno quod sciam loco distincte proditum legimus.

	ΕΡΙΤΙΙΣΑΕ	Σ
	ΕΞ Α Ι	
	Ι Ι	
	Λ Μ	
5	Α Μ C	
	Α Κ Α Τ Α Ε Ρ Ω	
	Ε Σ Θ Υ Ο	
	Υ Σ Α Ι Δ Ε Κ Α	
	Ε Ρ Ι Α Η Μ Ι Α Ν Ι	Θ Τ Η Ν Α Ξ Ι
10	Υ Τ Ο Ι Σ Υ Ρ Ο Τ Σ	Τ Ο Ι Τ Ω Ν Μ Ι
	Τ Ω Ν Ε Ρ Ω Τ Ι Ω	Ω Ν Κ Α Κ Τ Ι
	Υ Ο Υ Τ Ο Ι Ο Ε Σ Ρ Ι Ε Ω Ν	Χ Ε Κ Α Ι Α Ρ Ο
	Α Ν Ρ Ε Μ Ρ Ο Ι Ο Υ Σ Α Σ Τ Ω Ι Α Η Μ Ω Ι Α Ρ	
	Σ Ω Τ Η Ρ Ι Α Ε Ν Α Ρ Α Σ Α Ι Σ Τ Α Ι Σ Θ Υ Σ Ι Α Ι Σ Κ	
15	Α Ρ Ο Ν Γ Λ Θ Η Ν Δ Ξ Ι Ο Χ Θ Α Ι Τ Η Β Ο Υ Δ	
	Υ Ι Ο Υ Σ Α Ν Ε Κ Κ Λ Η Σ Α Ν Χ Ρ Η Μ Α Τ Ι Σ Α Ι Μ	
	Σ Ρ Ο Υ Α Η Σ Ε Ι Σ Τ Ο Ν Α Η Μ Ο Ν Ο Τ Ι Λ Ο Κ Ε Ι Τ Η Β Ι	
	Λ Ο Υ Σ Ι Ν Γ Ε Γ Ο Ν Ε Ν Α Ι Ο Ι Θ Ε Ρ Ο Ι Ε Ν Τ Ο Ι Σ Ι Ε Ρ Ο Ι Σ	
	Ε Β Ο Υ Δ Η Σ Κ Α Ι Τ Ο Υ Δ Η Μ Ο Υ Κ Α Ι Ρ Δ Ω Ν Κ Α Ι Γ Υ Ν Α Ι Κ	
20	Ε Ι Ο Α Ρ Χ Ι Θ Ε Ω Ρ Ο Σ Κ Α Ι Ο Ι Θ Ε Ω Ρ Ο Ι Ε Ρ Η Π Λ Α Ε Ι Σ	
	Ε Ι Α Ν Κ Α Ι Τ Η Ν Ρ Ρ Ο Σ Τ Ο Ν Α Η Μ Ο Ν Φ Ι Λ Α Ο Η Μ Ι Α	
	Ε Ω Σ Κ Α Λ Ω Σ Κ Α Ι Φ Ι Λ Α Ο Τ Ι Μ Ω Σ Ε Ρ Ε Μ Ε Λ Η Θ	
	Υ Τ Ο Ι Σ Ρ Ρ Ο Σ Η Κ Ε Ν Α Υ Ξ Ο Ν Τ Ε Σ Ε Φ Ο Σ Ο Ν Η	
	Ν Ε Σ Α Ι Τ Ο Ν Α Ρ Χ Ι Θ Ε Ω Ρ Ο Ν	

III p. 166 n. 9. a Franzius annotavit, *ἀνταντῆς* reponendum esse etiam n. 2566, 5 t. II p. 422 Eleuthernis : *εὐξαμένα ὑπὲρ ΑΥΣΑΥΤΑΣ εὐχάν*. Addo n. 2140. b t. II p. 175, qui titulus Aegineticus ex apographo Pittakisii Eph. Arch. n. 231 ita habet :

ΣΚΥΘΙΝΟΥ	Σκυθίνου.
ΘΕΟΓΕΝΙΣ	Θεογενίς.
ΜΗΛΑΝΟΙΓΕ	Μὴ ἀνοιγε.
ΟΥΓΛΑΡΜΗΣΥΝΕΙΚΗ	οὐ γὰρ μὴ συνείκη
5 ΤΟΛΑΛΛΟΝΤΙΝΑ	5 τοι ἄλλον τινὰ
ΚΑΤΘΕΝΤΙΕΣΤΑΥΤΑΝ	καθέντι ἐς ταύταν
ΤΑΝΣΟΡΟΝΑΙΕΜΛΑΥΤΑΥΤΟΝ	τὰν σορόν· αἱ δὲ μ[η], ἀνταντὸν
ΑΙΤΙΑΣΗ	αἰτιασῆ.

In Prokeschii schedis, quas Boeckhius expressit, desunt v. 1 et 2, et Σ. quidem scriptum est : „ἐπὶ τοῦ ἀνωφλίου τῆς θύρας τοῦ τάφου“, Θεογ. „πρὸς τὸ νότιον τοῦ τοίχου τοῦ τάφου.“ Ibid. ut leviora omittam v. 7 legitur : ΜΗ. ΥΑΥΤΟΝ. Sepulcrum ipsum propterea inprimis est memorabile, quod coloribus est ornatum, dabitque eius delineationem propediem Rossius. Ad v. 3 conf. μὴ ὄρουξε, tit. Meli. ap. Ross. Inscr. III p. 6 n. 234 et Reis. auf d. gr. Ins. t. III p. 16. V. 5 Boeckhius scripserat : συν[εν]είκη. Illud et αἰτιασῆ (αἰτιάση C. J. G.) Ahrensius probavit dial. Dor. p. 344 n. 6, ἀνταντὸν non agnovit proponens : τὸ αὐτὸν. Denique prorsus nova forma emersit ex titulis Segestanis C. J. G. n. 5542, 1 : Σώπολις-[τ]ὰν αὐτούτα ματέρα t. III p. 603 et n. 5543, 2 : Αἰδώρος τὰν ἀδελφὰν αὐτούτα Μινίραν. Cum universo autem genere componas aliqua ex parte Latinum illud : causa ipse pro se dicta, Liv. IV, 44, Naegelsbach. Lat. Stil. p. 191 ed. 1. V. 6 ἀ τῆς Ἀθήνας ἱερεῖα : antistita est puto Minervae Poliadis, plene dicta C. J. G. n. 478, 3 : ἐπὶ ἱερείας Ἀθηναῶν Πολιάδος Μεγίστης τῆς Ἀσκληπιάδου et n. 897, 7 : Σηστιάς Μαρκιανῆς ἱερεῖας μεγάλης Ἀθηναῶν. Hanc vero sacerdotem, id quod antea non constabat, theoriae Pythicae interfuisse auctoritate publica, demonstrare videntur quae sequuntur laudes mulieris. Prius iam notum erat, partim senatores aliquot partim thesmothetas legationem illam sacram obiisse, v. Demosth. de falsa legat. p. 350, 21, Meier. l. l. p. X, 20. V. 7 Χρυσὴς Νικήτου θυγατήρ : splendidum illud nomen etiam Argivae sacerdotis multo antiquioris proprium fuit, Thucyd. II, 2. IV, 133. Idem legitur in cippo Attico Eph. Arch. n. 646, cuius epitaphii apographum rectius Rossio debemus, Jahn. et Klotz. Archiv für Philol. u. Paedag. t. II, 1833, p. 437 n. 11 :

Χ]ΡΥΣΙΣ

ΓΥΘΑΓΓΕΛΟ

ΚΟΡΙΝΟΙΑ

Pittakisius v. 1 ΤΟΥΣΙΣ legerat et v. 2 ab in. I, unde E. Curtius Inscr. Attic. p. 25 litteras ΓΟ in lapide fere evanuisse annotans effecerat : Ποῦσις, quod nomen vix est Graecum. Observavit praeterea Pittakisius p. 781, multas mulieres etiam nunc in Thessalia et Phthiotide Χρυσή et Χρυσούλα appellari. Quod autem v. 12 ΧΡΥΣΙΛΑΝ Χρυσίδα in tabula esse traditur, ut genuinum esse credam non adducor. Nam eiusmodi sordes, quales sunt : ἄνδραν, ἀνδρειάνταν, γυναῖκαν,

εὐσχημόναν, εἶδον C. J. G. n. 6195, 5 t. III p. 879, ἴρῳαν, θυγατέραν n. 3827, x. b. I p. 1055, μητέρα n. 4129, 6 t. III p. 111. n. 4999, 4 p. 465. n. 5030, 2 p. 472, Mullach. Coniect. Byz. p. 47 n., νεότηταν n. 3857. u. 8. p. 1090, πατέρα n. 3827, x. b. 3 p. 1055, πατρίδαν n. 5922, 3 p. 788, Πετροκόρακαν n. 6129, 3 p. 889, συλλεῖδαν, v. Nauck. Aristoph. Byz. fragm. p. 209, 40, Meinek. Vindic. Strab. p. 58, non cadunt in titulum primi fere ut infra ostendam saeculi ante Christum natum, sed extremae sunt barbariei, etsi accusativum *Λήμητραν* (Lobeck. Paralip. p. 142, Meinek. Philol. exercit. in Athen. deipn. II p. 31, Bredow. De dial. Herod. p. 255, *ΛΑΜΑΤΡΑ* | *ΤΑΥΡΟΠΟΛΩ* Eph. Arch. n. 789) non prorsus equidem damnaverim cum Cobeto De oratione artificiali graeca de populari distinguenda p. 23 et Var. lect. p. XVII. *Νικήτον*: infra v. 12 est *Νικήτα*, illud rursus v. 29, quae inconstantia lapididae Attico videtur imputanda esse. Nomen ipsum usus fuit Attici satis vulgaris, C. J. G. n. 305. II. 12, n. 662. b. 2 t. I p. 919. In proximis lapsa est Pittakisii industria, qui v. 9 καὶ ἴσαν et v. 10 τὰς ἅμα τε dederit. Quae posui certa sunt: C. J. G. n. 1193, 18: ἐπαινέσαι τοὺς πρεσβευτὰς ἐπὶ τε τῇ ἐνδομίᾳ καὶ τῇ ἀναστροφῇ ἧ πεποιήνται ἀξίως ἑκατέρων τῶν πολιῶν, n. 1331, 2, n. 1339, 14, Vischer. Inscript. Spart., Basiliae 1853, n. I, 19; Syll. inscr. Boeot. n. IV, b. 6: τὰν τε παρεπιδαμίαν καὶ ἀναστροφὴν ἐποιήσαντο ἀξίως ἑκατέρων τῶν πολιῶν; C. J. G. n. 1837. b. 10 t. II p. 985. a: ἐπαινέσαι δὲ αὐτοὺς ὅτι πεποιήνται τὴν ἐνδομίαν ἐν τῇ πόλει ἡμῶν καλῶν καὶ εὐσχημόνα καὶ ἀξίαν ἀμφοτέρων τῶν πόλεων, n. 2349. b. 27 t. II p. 1063; n. 2139. b. 21 p. 1013: τὴν τε ἄλλην ἀναστροφὴν πεποιήμενος εὐσχημόνως καὶ ἀξίως τοῦ τιμᾶσθαι; n. 2152. b. 9 p. 1018: ἐποιήσαντο δὲ καὶ ἐν τῷ δήμῳ ἐπιδομίαν κόσμιον καὶ σώφρονα; n. 2334. b. 35 p. 1052; n. 3052, 32: ἐπὶ τῷ τὰν παρεπιδαμίαν πεποιήσθαι ἀξίως ἀμφοτερῶν τῶν πόλεων, tit. Tei. ap. Lebas p. 23 n. 76, 45. n. 77, 35. n. 80, 46; n. 3053. A. 6: τὰν ἀπὸ τῆς ἀναστροφῆς ἐνταξίαν ἀπεδείξαντο et v. 15: ὅτι καλῶς καὶ εὐτάκτως ἐνδομηθήσασιν; n. 3640, 13: ἐποιήσαντο δὲ καὶ τὰν ἐπιδομίαν — ἐκόσμως καὶ ἀξίως ἀμφοτερῶν τῶν πολιῶν, n. 3656, 9; n. 3568. f. 28 t. II p. 1128: ἐποιήσαντο δὲ καὶ τὴν παρεπιδομίαν ἐντάκτως καὶ ἀξίως ἑκατέρων τῶν πόλεων, n. 2356, 5: τὴν ἐνδομίαν ποιεῖται καλῶς καὶ εὐτάκτως; n. 2349. b. 48 p. 1065: ἐποιήσαντο τὴν παρεπιδομίαν πρόπονσαν τῇ τε ἡμετέρᾳ πόλει καὶ τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι, tit. Tei. ap. Lebas. n. 82, 15: καλὰν καὶ πρόπονσαν πεποιήνται τὰν παρεπιδαμίαν ἐν τῇ πόλει ἡμῶν; n. 2775. c. 4 p. 1110: τὴν ἀναστροφὴν πεποιήμενος ἐνάρετον καὶ παντὸς ἐπαίνον ἀξίαν, Ross. Inscr. II n. 109, 3: ἀγαθὴν τε καὶ εὐσχημόνα τὴν ἀναστροφὴν πεποιήται ἐν πάσῃ; C. J. G. n. 3831, 4 t. III p. 5: ἐπεδήμησεν ἐν ἡμῶν τῇ πόλει ἀξίως τοῦ τε αὐτοῦ ἀξιώματος καὶ τῆς ἡμετέρας πόλεως; Ussing. Inscr. Gr. ined. n. 17, 6 — ἡμῶν ποιεῖται τὴν παρεπιδομίαν —. Nonnulla ex his praecepit Meier. Die Privatschiedsrichter u. die öff. Diaeteten Athen's p. 51. Desino in emendando titulo Cretico, quem Naberus edidit in Mnemosyn., 1852, p. 114 n. III, 13:

ἐπαινέσαι δὲ —

καὶ τοὺς πρεσβευτὰς, ὅτι οὐκ ἄλλως καὶ φιλοτιμίως διέλεχθεν καὶ παρεκάλεσαν ἀξίως
Μαγνήτων καὶ Ἱεραπυρνίων,

nam pro παρεκάλεσαν in lapide fuisse arbitror: παρεπεδάμην. V. 13 στεφανῶσαι αὐτὰν
τῷ τοῦ Θεοῦ στεφάνῳ ᾧ πάτριόν ἐστιν Δελφοῖς: vid. tit. Delph. C. J. G. n. 1689, 7 (= Leak.

Trav. in north. Gr. n. 90, 7), Ross. Inscr. I n. 70, 7, Leak. l. l. n. 90, 19—20, 24—5, Curt. An. Delph. n. 41, 9. n. 42, 8 : στεφανῶσαι δάφνης στεφάνῳ παρὰ τοῦ θεοῦ. Similiter C. J. G. n. 2270, 27, Deli : στεφανῶσαι τῷ ἱερῷ τοῦ θεοῦ στεφάνῳ i. e. Bacchi coronea hederacea; ac δάφνης στέφανος παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ τῆς πόλεως ἀρχηγέτου a Megarensibus Cassandro cuidam datus commemoratur in titulo E. Curtii, Monatsber. d. k. Akad. d. Wiss. 1855 p. 101. V. 15 δεδόσθαι restituendum fuisse, frequens titulorum usus docet, Curt. An. Delph. n. 46, 4, Eph. Arch. n. 209, 9, Syll. inscr. Boeot. p. 127. Qui autem honores cum proxenia hic coniuncti impertiuntur προμαντεία, προδικία, ἀσυλία, ἀτέλεια, γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτησις, vel eosdem (Ross. l. l. n. 67, 23) vel plerosque in reliquis eius generis decretis a Delphis cumalatos videmus: C. J. G. n. 1689. b. 8. n. 1691, 3. n. 1692, 6. n. 1693, 19. Ross. n. 70, 8. Leak. n. 90, 19. Curt. n. 41—66. Ulrichs. p. 67, 20, ubi pro [ἐν ὅσοις ἀγῶνοις ἅ] πόλις τίθηται scribendum puto: ἐν πᾶσι τοῖς ἀγῶνοις οἷς ἅ π. τ. De singulis non est quod agam post Meierum in uberrima Comm. de proxenia s. de publico Graecorum hospitio, Hal. 1843, qui προμαντείαν illustravit p. 16, προδικίαν et ἀσυλίαν p. 18, ἀτέλειαν p. 21, προεδρίαν p. 17, denique ἔγκτησιν p. 19. Nec in dativo ἀγῶνοις immoror, v. Nauck. Aristoph. Byz. fr. p. 208, 38; Ahrens. dial. Aeol. p. 236, dial. Dor. p. 239, Goett. Gel. Anzeig. 1844 p. 141; Ussing. Inscr. Gr. ined. p. 9. Μειόνοις pro μειοσιν est in inscriptione Locrica Rossii B, 5 p. 18. Sed hoc nolo silentio praeterire, quod hic mulier proxenia ornatur. Nam raro id factum videtur, nec plus adhuc quam duabus inscriptionibus confirmatum erat, qui Meieri diligentiam non latuerunt l. l. p. 13 n. 120. 121. Earum una est aetatis Romanae ap. Ross. Inscr. II p. 78 n. 193: ὁ δῆμος ὁ Μηλίῳν | Σκρειβωνίαν Φιλωτέραν | τὴν ἑαυτοῦ πρόξενον | καὶ εὐεργέτην; altera Lamiensium ap. Stephani. Reise durch ein. Geg. d. nördl. Gr. p. 41 n. 17 saeculi fuerit ante Christum tertii: ibi — ἀνα Ἀμύοντα Ζυρναία ἀπ' Ἰωνίας ποιήτρια propter laudes gentis Aetolorum et maiorum populi Lamiensium carminibus suis immixtas illo beneficio afficitur, v. 7 εἰ[με]ν αὐτὰμ πρό[ξενον] | τᾶς πόλιος καὶ εὐεργέτην. Contra est ap. Ross. Inscr. II p. 86 n. 216 Therae: ὁ δᾶμος ἐτίμασε | [τ]ὰν τοῦ προξένου καὶ εὐεργέτα [E]ὐμάρεως γυν[αῖκα τὰν δεῖνα, quam feminam non et ipsam πρόξενον fuisse apparet, et proxeni sui filias cum filiis cives faciunt Thasii C. J. G. n. 2161, 8 t. II p. 183, quocum congruit quod n. 4150 b t. III p. 1112 legitur: ὁ δᾶμος ὁ Ἡρακλειωτῶν Ἰουλίαν Ἀκνιλεῖναν τὰν εὐγενῆ καὶ φίλανδρον καὶ φιλότιμον ἀμφοτερῶν τῶν πόλιων πολεῖτιν i. e. Amastrianam et Heracliensem. V. 17 in fine ἢ non videbatur ferri posse. V. 21 Ξενοκράτεος scripsi ad v. 24 Καλλικράτεος; idem nomen est ap. Curt. An. Delph. n. 14 extr. Ib. Ἀγγιλιάνου: Curt. l. l. n. 5, 19. V. 22 Τιμοκλέωνος τοῦ Ἐμμενίδα emendandum erat. Nam idem homo item senator habetur in Curtiano n. 9, 3, ex quo nomen illatum est Stephani Thesauro t. VII p. 2664; conf. nomina Βαθυκλέων, Εὐκλέων s. Εὐκλείων, Εὐρυκλέων, Ἡρακλέων, Σονκλέων C. J. G. n. 6616. d. 9 t. III p. 1269. b, Φιλοκλέων. Ceterum Τιμοκλέωνος per se quidem nihil habebat offensionis; sic Ἀντικλέωνος est ap. Curt. An. Delph. n. 45, 4 et Ross. n. 70, 2, sed Ἀντικλέωντος in Ussingii titulo n. 4. A. 5. V. 24 Ἀρχωνος: cognomines Delphos complures novimus, v. Curtii Nomenclat. Delph. l. l. p. 93, a. Καλλικράτεος: Curt. n. 8, 24, C. J. G. n. 1709. b. 6. Restat ut de aetate tituli dicam. Ea inde cognoscitur quod Ahrensus Goett. Gel. Anz. 1844 p. 135 probavit, manumissiones Curtianas,

e quo numero est titulus illius nonus ad v. 22 a me allatus, incidere fere in saeculum ante Christum primum.

§. 5. In theoriis versatus lectores ut ad Amoris festum me comitentur invito. Dico autem Erotidia Thespiensium, quae musicis gymnasticisque ludis insignia splendidissime iam inde ab antiquis temporibus usque ad Romanorum dominationem atque certe etiam altero aerae nostrae saeculo celebrata multisque ex omni Graecia theoriis frequentata fuisse, haud pauca veterum scriptorum et titulorum testimonia docent, v. Winckelmann. ad Plutarch. Amator. p. 99, C. F. Hermann. Lehrb. d. gott. Alt. §. 63, 4, O. Jahn. Archaeol. Beitr. p. 124, Krausium Die Gymnast. u. Agon. d. Hell. p. 779, 4. Et tituli quidem qui ad illa sollemnia pertinent post editum Corporis J. G. volumen primum innotuerunt, nisi quid me fugit, tres, ex quibus duo repetiti sunt in Sylloge inscr. Boeot. n. V p. 51 (= Lebas. n. 407 p. 88) et n. XXIX, 7 p. 115. Tertius isque Atticus repertus prope Pantheon a. 1835 editus est a Pittakio Eph. Arch. n. 284 p. 263 sq. Eum ab editore non perspectum hic quantum eius fieri potest restituere iuvat vel propterea, quod ab Atheniensibus publice legationem sacram Thespias ad rem divinam deo illi faciendam augendumque sollemniis splendorem missam esse, hoc uno quod sciam loco distincte proditum legimus.

ΕΡΩΤΙΔΕΙΣ
ΕΞ Α Τ
Τ Ι
Λ Μ

5 Λ Μ C
 Α Κ Α Τ Α Ε Ρ Ω
 Ε Σ Θ Υ Ο
 Υ Σ Α Γ Δ Ε Κ Α
 Ε Ρ Ι Δ Η Μ Ι Α Ν Ι Θ Τ Η Ν Α Ξ Ι

10 Υ Τ Ο Ι Σ Υ Ρ Ο Τ Σ Τ Ο Ι Τ Ω Ν Μ Ι
 Τ Ω Ν Ε Ρ Ω Τ Ι Ω Ω Ν Κ Α Κ Τ Ι
 Υ Ο Υ Τ Ο Ι Ο Ε Σ Ρ Ι Ε Ω Ν Χ Ε Κ Α Ι Α Ρ Ο

 Α Ν Ρ Ε Μ Ρ Ο Ι Ο Υ Σ Α Σ Τ Ω Ι Δ Η Μ Ω Ι Α Ρ
 Σ Ω Τ Η Ρ Ι Α Ε Ν Α Ρ Α Σ Α Ι Σ Τ Α Ι Σ Θ Υ Σ Ι Α Ι Σ Κ

15 Α Ρ Ο Ν Γ Α Θ Η Ν Δ Ε Λ Ο Χ Θ Α Ι Θ Η Β Ο Υ Δ
 Υ Ι Ο Υ Σ Α Ν Ε Κ Κ Λ Η Σ Α Ν Χ Ρ Η Μ Α Τ Ι Σ Α Ι Μ
 Σ Ρ Ο Υ Δ Η Σ Ε Ι Σ Τ Ο Ν Δ Η Μ Ο Ν Ο Τ Λ Ι Ο Κ Ε Ι Θ Η Β Ι
 Λ Ο Υ Σ Ι Ν Γ Ε Γ Ο Ν Ε Ν Α Ι Ο Ι Θ Ε Ω Ρ Ο Ι Ε Ν Τ Ο Ι Σ Ι Ε Ρ Ο Ι Σ
 Ε Β Ο Υ Δ Η Σ Κ Α Ι Τ Ο Υ Δ Η Μ Ο Υ Κ Α Ι Ρ Δ Ω Ν Κ Α Ι Γ Υ Ν Α Ι Κ

20 Ε Ι Ο Α Ρ Χ Ι Θ Ε Ω Ρ Ο Σ Κ Α Ι Ο Ι Θ Ε Ω Ρ Ο Ι Ε Ρ Ι Π Λ Ε Ι Σ
 Ε Ι Α Ν Κ Α Ι Θ Η Ν Ρ Ρ Ο Σ Τ Ο Ν Δ Η Μ Ο Ν Φ Λ Ο Η Μ Ι Α
 Ε Ω Σ Κ Α Λ Ω Σ Κ Α Ι Φ Λ Ι Ο Τ Ι Μ Ω Σ Ε Γ Ε Μ Ε Λ Η Θ
 Υ Τ Ο Ι Σ Ρ Ρ Ο Σ Η Κ Ε Ν Α Υ Ξ Ο Ν Τ Ε Σ Ε Φ Ο Σ Ο Ν Η
 Ν Ε Σ Α Ι Τ Ο Ν Α Ρ Χ Ι Θ Ε Ω Ρ Ο Ν

- 25 ΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΝΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΟΕΝ
 ΡΙΣΤΩΝΟΣΦΑΛΗΡΕΑΣΩΣΙΒΙΟΝΣΤ
 ΝΑΥΩΝΘΑΛΛΙΟΥΣΤΕΦΑΝΩΙΕΥΣΕΡ
 ΤΗΣΡΡΟΣΤΟΝΛΗΜΟΝΑΝ ᾠΡΑΨ
 ΤΩΝΔΡΟΚΡΙΣΙΝΡΑΡΑΤΗΣ ΑΕΩ
- 30 ΙΑΝΕΝΣΤΗΛΗΛΙΘΙΝΗΚΑΙΣΤΗΣΑ
 ΟΝΤΑΜΙΑΝΤΩΝΣΤΡΑΤΟΠΙΚΩ
 ΡΧΙΘΕΩΡΟΝ

In superiore lapidis parte perscriptum legebatur, architheorum suo et ceterorum qui simul legati fuerant nomine de munere rite administrato et de faustis quae ex hostiis cepissent omnibus retulisse; tum inde a v. 15, placuisse senatui, ut honores viris de republica in hunc modum bene meritis tribui soliti illis haberentur. V. 1: Ἐπὶ τῆς Λεωνίδος — προταγείας, reliqua praescripta, accuratior diei notatio et rogatoris nomen interciderunt. V. 6 τὰ Ἐρωτίδια. V. 8 ἔθ' ὕσα[ν] δὲ καὶ —. V. 9 ἐπιδημίαν [ἐποιήσαντο] τὴν ἀξι[αν]: quod commorati Thespiis theori dicuntur more eo qui et deo, ni fallor, et Athenarum urbe dignus esset, id indicat, hoc loco testimonium prolatum fuisse, quod litteris mandatum Thespienses theoriae dederant. Quo testimonio is qui ferebat ad confirmandam utebatur rogationem. V. 10 ἀῦτοῖς ὑπὸ τῆς —. V. 11 τῶν Ἐρωτι[δί]ω[ν]: variae nominis formae fuerunt hae: Ἐρώτια, Schol. Pindar. Olymp. VII, 153. Philem. lex. p. 72; Ἐρωτικά, Plutarch. Amator. I p. 748. F; Ἐρωτίδια, tit. Boeot. in Syll. inscr. B. n. XXIX, 7 p. 115, Athen. XIII p. 561. E, Schol. Pind. Ol. VII, 154, conf. Τιθηρίδια ap. Athen. IV p. 139. A; Ἐρωτίδια, C. J. G. n. 1429, 7, conf. Ασκληρίδια, quod Osannus improbat Syll. p. 259, ibid. n. 1068. II, 5 et n. 1429, 6, et Νεφονάδια, n. 1424, 2; denique Ἐρωτίδια, n. 1430, 5 coll. Ποσειδία, n. 1165, 6. n. 1430, 3. Enumerarunt post Boeckhium ad n. 1430 t. I p. 679 b O. Jahn. l. l. p. 124 n. 6 et Lud. Dindorfius in Steph. Thes. t. III p. 2083. D, qui Ἐρωτίδια pro veriore scriptura habet quam Ἐρωτία. Id tamen ipsum, quum analogia satis munitum tum inscriptionis auctoritate probatum, hic propter minorem ut videtur lacunae ambitum reponendum esse arbitratus sum. V. 12 Θεσιπέων. V. 13 πε[ρ]ιοιοῦσας (?) τῷ δήμῳ. V. 14 σωτήρια an σωτηρία ἀπάσαις ταῖς θυσίαις. Quae iam sequitur decreti formula ad similes titulos satis probabiliter potest restitui, ex quo simul intellegitur, haud exiguum marmoris frustum a dextra revulsum desiderari.

- 15 Ἀγαθῆ τύχη] δ[ε] δόχθαι τῆ βουλῆ, τοὺς προέδρους οἱ ἂν λάχωσι προεδρεύειν εἰς τὴν ἐπιτοῦσαν ἐκκλησίαν χρηματίζαι [περὶ τούτων, γνώμην δὲ συμβάλλεσθαι τῆς [β]ουλῆς εἰς τὸν δῆμον, οὗ δοκεῖ τῆ βουλῆ, τὰ μὲν ἀγαθὰ δέχεσθαι, ἀ ἀπαργέ- λλουσιν γεγόνεαι οἱ θεωροὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς, [οἷς ἔθνον ἐφ' ὑγεία καὶ σωτηρία τῆς] βουλῆς καὶ τοῦ δήμου καὶ παιδων καὶ γυναικῶν καὶ συμμάχων — ἐπ-
- 20 ει[δῆ] δὲ] ὁ ἀρχιθεωρὸς καὶ οἱ θεωροὶ περὶ πλείστον ἐποιήσαντο τὴν πρὸς τὸν θεὸν εὐσεβειαν καὶ τὴν πρὸς τὸν δῆμον φιλο[τ]ιμίαν καὶ τῆς τοῦ ἀγῶνος ἐπικοσμή- σ[εως] καλῶς καὶ φιλοτίμως ἐπεμελήθησαν — — — καθάπ- ερ ἀῦτοῖς προσῆγεν αὐξοντες ἐφ' ὅσον ἠδύνατο — — — —,

- ἐπαι)νέσαι τὸν ἀρχιθεωρὸν [— — — καὶ τοὺς θεωροὺς — —
 25 — — — Κηφισόδωρον Διονυσίου [Ὁ]θεν — — — — —
 — — — Ἀρίστονος Φαληρέα, Σωσίβιον Σε[ε]φάνου — — καὶ στεφανῶσαι
 ἕκαστο]ν αὐ[τ]ῶν θαλλοῦ στεφάνου εὐσε[β]είας ἕνεκα τῆς πρὸς τὸν θεὸν καὶ φιλο-
 τιμίας] τῆς πρὸς τὸν δῆμον· ἀν[α]γράφ[αι] δὲ τόδε τὸ ψήφισμα καὶ —
 — — — ἀπόκρισιν παρὰ τῆς [πόλ]εως τῶν Θεσπιέων τὸν γραμματεῖα τὸν κατὰ
 30 πρυτανε]ίαν ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στήσαι ἐν — — τὸ δὲ γενόμενον ἀνάλωμα
 μερίσαι τὸν ταμίαν τῶν σιραι[ιω]τικῶν — — — — —
 — — — ἀρχιθεωρὸν — — — — —

V. 15—19, ommissa boni eventus precatione sane perquam incerta, Meierus restituit Comm. epigr. p. 66, qui quod v. 15 scripsit τοὺς λαχόντας προεδρεύειν εἰς τὴν ἐπ. ἐκκλ. (ut est C. J. G. n. 2270, 24) et v. 18 ἐν τοῖς ἱεροῖς οἷς ἔθνον ὑπὲρ τῆς βουλῆς, certe brevioribus usus est supplementis; nam plura in dextra lapidis parte insculpta fuisse demonstrant v. 20 et 27, quorum summa non est dubia. Ad v. 17 confer Eph. Arch. n. 189, 1

ΙΩΝΕΠΙΜΕΛΗΤΑΙΟΙ
 ΧΟΝΤΟΣΘΥΣΑΝΤΕΣΤ
 ΤΕΙΚΟΓΕΙ. ΑΙΤΟΙΣΑΛ
 ΝΗΝΥΠΕΡΤΗΣΒΟΥΛΗΣ
 ΠΛΑΙΩΝΚΑΙΤΗΝΕΙΚΟ
 ΥΣΠΕΓΟΝΕΝΑΙ

ubi οἱ μωστηρ]ῶν ut videtur ἐπιμεληταὶ [ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἄρ]χοτος θύσαντες τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κό[ρ]ῃ [καὶ τοῖς ἄλλ]οις θεοῖς τὴν θυσίαν τὴν νενομισμέ]νην ὑπὲρ τῆς βουλῆς [καὶ τοῦ δήμου καὶ] παιδῶν καὶ [γυν]αῖκ[ῶν ἀπαγγέλλο]νσι γεγονέναι [τὰ ἱερά. Ibid. v. 22 post eandem quae hic habetur formulam γνώμην δὲ συμβ. κτλ. : τὰ μ]ὲν ἀγαθὰ δέχεσθαι ἃ φασὶ γ[ε]γονέναι ἐν] | τοῖς ἱεροῖς [οἷς] ἔθνον ἐφ' ἠγ[ι]α καὶ σωτηρία] | καὶ τῆς πόλεως καὶ τοῦ δήμου [καὶ παιδῶν] | καὶ γυναικ[ῶν (ΓΥΝΑΙΚΟΣ) καὶ] τῶν [φί]λων : nam ita puto emendandum esse quod Pittakisius exhibuit : ΑΛΛΩΝ, quum φίλων mentio fiat etiam C. J. G. n. 117, 4 et ap. Ussing. Inscr. Gr. ined. n. 67, 4, nec offensione caret πόλεως v. 25. Praeterea vide Eph. Arch. n. 283, 9

ΤΑΜΕΝΑΤΑ
 ΦΑΙΚΑ ΤΗΡΙΑΙΤΗΣΤΕ
 ΜΜΛΧΩΝ

i. e. τὰ μὲν ἀ[γ]αθὰ δέχεσθαι ἃ φασὶν γεγονέναι ἐν τοῖς ἱεροῖς οἷς ἔθνον ἐφ' ἠγ[ι]α καὶ σω]τηρία τῆς τε [βουλῆς καὶ τοῦ δήμου καὶ παιδῶν καὶ γυναικῶν καὶ συ]μμάχων ; ib. n. 1343, 5 : <ΑΘΑΛΕΧΕΣΘΑ | ΑΙΩΝΚΑΙΓΥΝΑ et Ussing. l. l. 67 :

ΑΠΑΝΓΕΛΛΕΙΟΚΟΣΜΗ
 ΕΡΤΗΣΘΥΣΛΑΣΕΣΕΘΥ.
 ΣΤΛΑΙΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΑΙΟΙΣ
 ΝΑΙΚΩΝΚΑΙΤΩΝΦΛΑΩΝ

quas lacinias iam non est quod resarciam; Eph. Arch. n. 1340 :

ΕΡΟΛΙΝΟΙ ΠΡΕΣ. ΕΙΣΚΑΙΙ
ΕΠΙΥΓΙΕΙΑΙΚΑΙΣΩΤΗΡΙΑΙΤ
ΚΑΙΤΟΥΛΗΜΟΥΤΟΥΚΟΛΟΦΩΝΙΩΝ

— περί ὧν

λ[έγ]ο[υ]σιν οἱ πρέσ[β]εις καὶ [ἀπαγγέλλουσι τεθνήκε-
ι] ἐπὶ ὑγίεια καὶ σωτηρία τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων
καὶ τοῦ δήμου τοῦ Κολοφωνίων — ,

ubi singuli versus elementa habent 41, pro ἀπαγγέλλουσι autem etiam ἐμφανίζουσιν poni poterat usui et ipsum conveniens. Contra non praesto, verum esse quod Boeckhii lacunis intulit τύχη C. J. G. n. 112, 10 (n. 113, 18, n. 117, 3) : [ἐν τοῖς ἱεροῖς οἷς ἔθνον ἐπὶ τῷ|χ]η καὶ σωτηρία τῆς βουλῆς καὶ [τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων : lapis habere dicitur ab initio v. 11 .Ι.ΙΚΑΙ, ut ἐφ' ὑγίεια hic quoque scribere liceat. Ceterum attende ad verborum ordinem : praecedunt in titulis quidem constanter liberi, sequuntur uxores; idem ap. Xenoph. Hellen. VII, 1, 30, Lycurg. adv. Leocrat. I aliisque scriptorum locis observatur, quamquam etiam contra factum est haud ita raro, Lobeck. Paralip. p. 64, Sintenis. ad Plutarch. Themist. p. 68 ed. 1834. De articuli omissionē Krueger. annotavit Histor. philol. Stud. t. II p. 58. V. 23 pro καθάπερ αὐτοῖς προσῆγεν non pugno. Poteram alia dare, ut ὄνπερ αὐτ. πρ., quod fortasse antiquitus lectum fuit C. J. G. n. 112, 15 : ἐπεμελήθησαν — καὶ τῶν] ἄλλον ἀπάντων ὧν [α]ὐτοῖς ΠΡΟΣΕΙ, ubi προσε[τάχθη editum est. V. 24 τὸν ἀρχιδεωρὸν : idem accentus hodie ex codicum fide cernitur ap. Andocid. de myst. §. 132, Dinarch. c. Dem. §. 82, Polluc. VIII, 82, v. Goettling. Allg. Lehre v. Acc. d. Gr. Spr. p. 315. Honoratum autem architheorum videmus etiam C. J. G. n. 2270, 8 sq. ἐπειδὴ Εὐβουλος Δημητρίου Μαραθῶνιος — ἀρχιδεωρὸς αἰρεθεὶς καὶ μετὰ τοῦ δού καὶ τῶν ἄλλων συνθεωρὸν πάντα καλῶς καὶ προέποντως βραβεύσας τότε πρῶτον Παναθηναίους ἐποίησεν τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων τῶν ἐν Ἀήλω τιμηθῆναι χρυσῷ στεφάνῳ κτλ., ubi nota formam ἀρχιδεωρὸς, iam ex C. J. G. n. 158 §. 5. A. 33 (Boeckh. Oec. civ. t. II p. 96) cognitam, v. Lobeck. Path. elem. p. 368 et nomen ἀρχεπρόβουλος in Eph. Arch. n. 467. Ille cum theoris porro est in n. 2670, 3 Bargyliae, u. 2860. I. 6. 7. 9. 17. 18. 19 Didymis, Eph. Arch. n. 301, 2. 3. 6, in qua inscriptione v. 5 ΦΟΥΣΑΛΑΡΟΔΕΚΤΑ ΜΕΡ τοὺς δὲ ἀποδέκτας μερίσαι restitueram, quum idem Boeckhio placuisse animadverti Oec. civ. t. I p. 216 not. a. V. 31 ὁ ταμίαις τῶν στρατιωτικῶν (Meier. Comm. epigr. p. 61 et Indic. p. VI. b) praeter titulos Eph. Arch. n. 339 (quem Boeckhiius supplevit Oec. civ. t. I p. 246 not. e) et n. 1308 et n. 1613, quos Meierus contulit, commemoratur ibid. n. 1004, ubi inde a v. 12 haec sunt reliqua :

ΕΥΡΕΣΘΑΙΚΑΙΑΙ
ΝΟΤΟΑΝΔΟΚΗΑΞΙΟΣΕΙΝΑΙ
ΔΕΤΟΔΕΤΟΦΗΦΙΣΜΑΤΟΝ
ΕΑΤΟΝΚΑΤΑΠΡΥΤΑΝΕΙΑΝΕΝ
ΙΘΙΝΗΝΚΑΙΣΤΗΣΑΙΕΝΑΚΡΟΠΟ
ΕΓΕΝΟΜΕΝΟΝΕΙΣΑΥΤΗΝΑΝΑ
ΣΑΙΤΟΝΤΑΜΙΑΝΤΩΝΣΤΡΑ

i. e. εὐρέσθαι καὶ ἄλλο ἀγαθόν
 ν ὅτιον ἂν δοκῇ ἄξιος εἶναι· [ἀναγράψ-
 αι] δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τὸν [γραμμ-
 αι]έα τὸν κατὰ προτανείαν ἐν [σιγήλη-
 ι λ]ιδίν[η] καὶ σιῆσαι ἐν ἀκροπό[λει· τὸ
 δ]ὲ γινόμενον εἰς αὐτὴν ἀνά[λωμα μ-
 ερί]σαι τὸν ταμίαν τῶν στρα[τιωτικῶν .

Idem denique magistratus solvere impensam iubetur l. l. n. 1390, 13

ΑΝΑΓΡΑΨ
 ΑΡΡΥΤΑΝΕΙ
 ΑΕΙΤΟΛΕΓΕΝΟ
 ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙ

§. 6. Non tituli emendandi periculum facturus, sed ut morem quendam cum re divina coniunctum inscriptionum ope usus illustrarem, capiti quod in titulis versatur ad sacra pertinentibus haec subicere constitui.

In titulo C. J. G. n. 189, quo prytaenes Antiochidis sua ipsorum et aisitorum nomina statuae epistatae Aelii Euphrosyni Pallenensis a se positae subscripserunt, v. 19 princeps prytanum legitur Πολιάς Ἀθηναῖ, quam sequitur eponymus Aelius Apollonius Pallenensis et reliqui deinceps prytaenes praeter scribam ut videtur triginta novem. Agnovit deam magistratu quasi functam Boeckhius t. I p. 320. a, et repetere rem satis miram probabili coniectura inde conatus est Ahrensius De statu Athen. polit. et litter. p. 30, quod senatus illa Antoninorum aetate suffragiis electus fuerit. Verum numina tali modo rebus publicis immixta fuisse, neuter aliis exemplis probavit. Ea tamen etsi pauca numero in promptu sunt, et unum quidem ex ipsius Graeciae usu ductum. Nam apud Livium XXXII, 25 de Achaeis haec sunt prodita :

„Mos erat comitorum die primo, velut ominis causa praetores pronuntiare Iovem Apollinemque et Herculem; additum legi erat, ut iis Philippus rex adiceretur. Cuius nomen post pactam cum Romanis societatem quia praeco non adiecit, fremitus primo multitudinis ortus, deinde clamor subicientium Philippi nomen iubentiumque legitimum honorem usurpare, donec cum ingenti assensu nomen recitatum est.“

Alterum exemplum inscriptiones offerunt Iasi, quas Lebasio debemus, Asie min. Sect. II Carie p. 74 n. 252 sq. Nam in iis est n. 252, 1 ἐπὶ στεφανηφόρον Ἀπόλλωνος τοῦ μετὰ Νημερτέα οἶδε ἐπέδωκαν — ; n. 255 — n. 258, 1 ἐπὶ στ. Α. τοῦ δευτέρου, τοῦ τρίτου, τοῦ τετάρτου, τοῦ πέμπτου μετὰ Μένικπον — quibus ex titulis quum in n. 255, 9 Κράτων Ζωτίχου memoretur, cuius aetas in Eumenis et Attali Philadelphi regna incidit (Boeckh. C. J. G. t. II p. 656. b), iam temporum ratio in universum constat — ; n. 259, 1 — n. 268, 1 ἐ. στ. Α. τοῦ δευτέρου, τοῦ τρίτου, τοῦ τετάρτου, τοῦ πέμπτου, τοῦ ἕκτου, τοῦ ἑβδόμου, τοῦ ὀγδόου, τοῦ ἐνάτου μετὰ Κλεάνακτα — ; n. 274, 1 ἐ. στ. Α. τοῦ μετὰ τὸν δεῖνα — ; n. 275, 1 — n. 277, 1 ἐ. στ. Α. τοῦ δευτέρου, τοῦ τρίτου, τοῦ τετάρτου μετὰ Λεοντιάδην — ; n. 279, 1 ἐ. στ. τοῦ

μετὰ Ἰάσωνα (?); n. 281, 40 ἐ. στ. Ἀ. τοῦ τρίτου μετὰ Μένητα; n. 283, 1 — n. 285, 1 ἐ. στ. Ἀ. τοῦ μετὰ Κλεάνακτα, τοῦ τρίτου, τοῦ τετάρτου μ. Κλ. —; n. 287, 1 — n. 290, 1 ἐ. στ. Ἀ. τοῦ μετὰ Κυδίαν, τοῦ δευτέρου, τοῦ τρίτου, τοῦ τετάρτου μ. Κ. —; n. 294, 1 ἐ. στ. Ἀ. τοῦ μετὰ Ἀντίγονον; n. 295, 1 ἐ. στ. Ἀ. τοῦ δευτέρου μ. Ἀ.; n. 298, 1 ἐ. στ. Ἀ. τοῦ μετὰ Θεαίτητον. In his designationem στεφανηφόρος Ἀπόλλων ὁ μετὰ τὸν δεῖνα compares cum Atticorum ratione in archontibus potissimum observata: C. J. G. n. 113, 7 ἐπὶ — ἄρχοντας τοῦ μετὰ Φαναρχίδην (ΑΦΑΝΑΡΧΙΔΗΝ: μετὰ Ἀν[δ]ο[κ]ίδην an μετὰ Φαν[τ]ο[κ]λ[η]ν? Meier. Comm. epigr. p. 91. b.), ubi Boeckhius t. I p. 156. b eum archontem summo alius anni magistratui homonymum fuisse eamque ob causam, ut distingui inter se commode possent, notam illam additam esse docuit; n. 124, 1 ἐπὶ Διονυσίου ἄρχοντας τοῦ μετὰ Παράμονον t. I p. 170. b; n. 283, 3 p. 392. a; n. 2296, 7; Eph. Arch. n. 1457, 1 ἐπὶ Ἰάσονος ἄρχοντας τοῦ μετὰ Πολύκλειτον; nec prorsus dissimile est illud in C. J. G. n. 214, 15 τὸν δήμαρχον τὸν μετὰ Νέαιχιμον ἄρχοντα t. I p. 345. b. Praeterea iam aperta est vel emendatio vel lectio titulorum Iasensium C. J. G. n. 2674, 1 t. II p. 463 ἐπὶ στεφανηφόρου ΑΠΟΛΛΩΝ[ΟΣ], non Ἀπολλωνίου, et n. 2677. b. 8 p. 464 ἐπὶ στεφανηφόρου Ἀπόλλωνος τοῦ δευτέρου, ubi editor clarissimus item Ἀπολλωνίου scripserat, excidisse autem videtur sive lapicidae culpa, sive, id quod credibilis est, eius qui apographum confecit errore post δευτέρου: μετὰ τὸν δεῖνα. Insuper vix esse arbitror quod commemorem, Apollinis nomine in omnibus illis inscriptionibus non hominem aliquem Iasensem civem significari, sed ipsum deum. Quamquam nondum mihi pro explorato est, veram esse Meinekii sententiam prolatam in Philolog. Exercit. in Athen. deipn. spec. sec. p. 21 not. „Ἀπόλλων num nomen viri fuerit dubito. Ἀπολλωνίσκος servi nomen est ap. Athen. XIV. p. 636. F.“ Nam ut nihil hic tribuam Menecratis impietati (Athen. VIII p. 259. E Ἡγήσανδρος δὲ φησιν ὅτι καὶ Ἀστυκρόντα θεραπευθέντα ὑπ' αὐτοῦ Ἀπόλλωνα ἐκάλεσε, Suid. s. v. Μενεκράτης) aut tyrannorum et regum arrogantiae (Plutarch. de adul. et amic. 12 p. 56 F οἱ δὲ πολλοὶ τῶν βασιλέων οὐκ Ἀπόλλωνες μὲν, ἀν μινυρίσωσι, Διόνυσοι δέ, ἀν μεθύσθωσιν, Ἡρακλεῖς δέ, ἐὰν παλαίσωσι, προσεγορευόμενοι καὶ χαίροντες εἰς ἅπασαν ἀσχύνην ὑπὸ τῆς κολακείας ἐξάγονται;), nedum inscriptioni libri cuiusdam ap. Lucian. de histor. conscrib. 30: Ἀντιοχianoῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερονίζου, qua victor in ludis Apollini sacris indicatur; ut recte denique Boeckhius C. J. G. n. 300. II. 5 ΚΛΕΟΦΩΝ | ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ | ΕΠΙΚΤΑΣ | ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ dederit: Κλεοφῶν, Ἀπολλώνιος, Ἐπιχτᾶς, Ἀπολλώνιος, quoniam in illo titulo patrum nomina desunt praeter col. I, 13 ΕΞΙΚΟΚΡΑΤΟΥ i. e. puto Νικοκράτου: at qui olim a me allatus est Ἀπόλλων Φίλωνος ex C. J. G. n. 189, 30, non reiectus ille quidem a Vischero, Ueb. den Gebrauch der Heroen- u. Götternamen in Verb. d. 10 Versamml. Deutsch. Philol., Basil. 1848, p. 83, quum Ἀπολλώνιος de suo posuisset Osann. Syll. p. 310, satis certa Fourmonti et Mustoxydis fide constat. Nec aegre videtur sub Antoninis Apollo tolerari posse, quandoquidem, amoto Iove in C. J. G. n. 3816 per Franzium t. III p. 1051. a, nuperrime etiam Ioves innotuerunt Olympiae ministeriis sacris functi Olymp. 257 et 261; v. Goettling. Inscr. Olymp. IV, Jenae 1853, n. II, 23 σπονδαῦλαι | Ἀϋρ. Ὑγείνος, | Λέων Διός, | Ἀπολλώνιος Διός et n. III 20 σπονδαῦλαι | Ἀϋρ. Ζῆθος, | Ἐὔπορος Διός. Patere video effugium hoc, ut dicas, ad Διός supplendum esse δοῦλος vel ἱερός,

ἱερόδουλος : verumtamen quid iam fiet Neptuno? Is est in titulo Macedonico C. J. G. n. 1957. g t. II p. 990. a Ἰουλιανὸς Ποσειδῶν (Plutarch. mor. p. 338. A Κλεῖτος ἐν Ἀμοργῷ τρεῖς ἢ τέσσαρας Ἑλληνικὰς ἀνατρέψας τριήρεις Ποσειδῶν ἀνηγορεύθη καὶ τρίαναν ἐφόρει); nam alter Ποσειδῶν Ποσειδῶνος figulus a me Anal. Epigr. p. 95 et a Walzio in Schneidewini Philol. t. I p. 548 allatus falsa interpretatione nititur, id quod Witteum monuisse didici ex Vischeri commentatione l. l. p. 83, conf. O. Jahn. Beschr. d. Vas. Kön. Ludwigs p. 4 n. 7. Itaque quum Graeculi ne summorum quidem deorum nominibus abstinuisse videantur, non puto desperandum, fore ut aliquando Αἰώνσος aliquis homo Atticus prodeat, id quod sibi incredibile esse Boeckhiius significavit Oec. civ. t. II p. 345. Sed hunc locum alias persequare pluribus. Ad Apollinem Iasensium ut revertar, qui in mentem Graecis hominibus venire potuerit, diis suis adeo munera publica imponere, non est difficile ad coniciendum. Nam quum illi numina haud raro praesentia videre sibi viderentur (conf. Specim. onomat. Graec. p. 21, Diodor. Sic. IV, 51, Act. apostol. XXVIII, 6) eaque in proeliis potissimum laborantibus sibi succurrere crederent (Sintenis. ad Plutarch. Themist. 15, id. Arat. 32, Polyaen. VIII, 59, Valer. Max. I, 5 ext. 2. I, 8, 1. 6 ibique Kempf. p. 159 et 162), quae quidem persuasio etiam recentiorum populorum animos tenet, ut Hispani contra Aztecos St. Iacobum equo vectum cum muliere quadam ultra humanae naturae modulum excelsa opem sibi tulisse efficacissimam narraverunt; facile eo prolapsa est pietas, ut iisdem diis aliquas partes quas in republica administranda gererent boni ominis causa attribueret. Minervae vero quod prytanis dignitatem datam legimus, non ineptum fuerit, etiam illud commemorare, aetate posteriore feminas vel magistratibus iisque adeo summis ut stephanephoria et eponymia archontum propria in Graecis Asiae urbibus functas reperiri. Ex quo genere quum nonnulla addi possint iis quae Franzius collegit Elem. epigr. Gr. p. 323 not., hic acquiesco in titulis afferendis C. J. G. n. 3415, 4 Phocaeae Φλαουῖαν Ἀμμιον — πρύτανιν, στεφανηφόρον δῖς et n. 3953. d, 4 t. III p. 44 Trapezopoli τὴν δεῖνα] πρύτανιν καὶ στεφανηφόρον.

§. 7. Non alienus ab hoc loco titulus videtur esse, quem ut doctioribus illustrandum commendarem infra posui. Ediderunt Rangabis in Revue archéol. II année, p. 329 n. 3 et minusculis expressum Pittakisius Eph. Arch. n. 1046 p. 595

I	ΟΚΛΕΟΥΣ	II	ΦΗΓΛΙΗΣ
	Ο		ΜΕΝΕΛΕΩΣ ΑΡΧΗΓΕΤΗΣ ΑΝ
			ΗΡΑΚΛΗΣ ΑΡΧΗΓΕΤΗΣ ΑΝΤΙ
			ΛΙΟΣ ΚΟΡΩ ΑΝΤΙΝΙΚΟΣ ΤΡΑΤ
	ΜΟΥ	5	ΠΟΤΑΜΙΟΙ
	ΠΡΟ		ΑΝΤΙΚΛΗΣ ΦΛΙΟΞΕΝΟ ΑΝΤΙΦΙ
5	ΑΚΛΕΙΟ		ΚΥΛΛΑΘΗΝΑΙΗΣ
	ΤΡΑΤΟ		ΚΑΛΛΙΛΑΙΗΣ ΝΙΚΟΜΑΧΟ ΑΝΤΙ
	ΑΝΤΙΦΛΙΟΣ		ΛΙΓΚΥΛΕΙΗΣ
	ΚΑΕΙΟ	30	ΛΥΣΙΛΗΜΟΣ ΛΥΣΙΟ ΑΙ
	ΟΜΕΝΟΣ		ΗΡΑΣΙΗΣ
			ΝΑΥΚΡΑΤΗΣ ΛΑΜΑΣΙΟ ΑΝΤΙΛΙΟ

10 ΛΙΣΤΡΑΤΟ

ΕΚΚΗΛΩΝ

ΠΙΣΤΟΓΕΝΗΣ ΠΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ

15 ΦΙΛΙΟΤΙΜΙΛΗΣ ΘΟΤΙΜΟΑΝΤ

ΞΕΝΟΚΛΕΙΑΗΣ ΞΕΝΟΚ

Col. I v. 1 prius O omisit Pittak. V. 5 A deest ap. Rangab.; idem non habet v. 7 *ΑΝΤΙΦΛΑΟΣ*. Col. II v. 1 extr. *ΕΙΣ* Pitt., et sic in reliquis demoticis v. 7. 9. 11 ubi *ΠΡΑΣΗΕΙΣ* legit; fuit autem fortasse utraque terminatio et *ΗΣ* et *ΕΙΣ* in lapide, id quod de aliis titulis certum est, v. Ross. N. Jahrb. f. Philol. u. Paed. 69 p. 520. V. 2 Pitt. *ΜΕΝΕΛΕΩ* omisso Σ, v. 10 *ΛΥΣΙΘΑΙ*, ubi Θ, si est in marmore, pro O positum exemplis nequaquam caret, v. 12 *ΛΑΜΑΣΙΑ* et in fine *ΙΟ* pro Rangabis *Ι*. Iam qualis fuerit recens, me quidem latet. Ex ordine tribuum homines istos non esse perscriptos, inde intellegitur, quod quae exstant nomina demotica non ad eandem aliquam tribum referuntur. Inprimis autem memorabiles sunt v. 2 sq. *Μενέλεως ἀρχηγέτης ἀντι* — | *Ἡρακλῆς ἀρχηγέτης ἀντι* — | *Διοσκώρω ἀντι Νικοστράτου*: hi pro hominibus Atticis praestitisse nescio quid dicuntur; nec tamen soli id officii iniunctum habent, sed eadem ratio obtinet col. I, 7 et col. II, 6. 8. 10. 12. 15, unde conicias, illud *ἀντι τοῦ δεῖνος* etiam in reliquis versibus olim lectum esse. Tum de Menelai quidem cultu Attico nihil mihi compertum est; Herculi contra permultis terrae illius locis sacra fieri solita fuisse, docuerunt C. O. Mueller. Dor. t. I p. 438, C. F. Hermann. Lehrb. d. gott. Alt. §. 62, 13 sq., Pflugk. Eurip. Heraclid. prooem. p. V, Meier. De Aristoph. Ran. comm. sec., Hal. 1851, p. XII, 30. 31, Preller. Griech. Myth. t. I p. 114. 179, Boeckh. Oec. civ. t. II p. 166 (*Ἡρακλῆς ὁ ἐν Ἐλα(τι)εῖ* i. e. *ἐν Ἐλαιούσι*), Curt. Inscr. Att. n. I, in quo *τοῦ κοινοῦ τῶν Μεσογείων* decreto inde a v. 3 haec habentur:

ἐπεμελήθη τῆς τε

[θυσ]ί[α]ς καὶ τῆς ποιμῆς τῶ Ἡρακλεῖ, ἐπεμελήθη δὲ

5. καὶ τῆς βοων]ίας καὶ τῆς κρειονομίας καὶ τῆς ἐπιζου-
μῆσεως τῆς τ]ραπέζης —.

Curtius v. 3—4 scripserat: *τῆς τελετῆς*, Sauppis Neue Jen. Allg. Litt. Zeit. 1845 n. 60 p. 238. a: *τῆς τε θαλίας*; v. 5 uterque: *καὶ τῆς θυσίας*. Ex his *θαλίας* nullam habet veri speciem, nec recte Sauppis dixit, versus singulos elementis constare quadragenis: v. 1 habet litteras quadraginta duas, v. 2 quadraginta, v. 3 triginta novem. Licebat autem praeterea v. 3—4 *τῆς τε ἐορτῆς* et v. 5 *θυσίας* proponere: C. J. G. n. 2270, 19 sq. *ἐκ τῶν ἰδίων δαπανήσας τὰς ποιμὰς καὶ τὰς θυσίας συνετέλεσεν*; n. 3599, 17 *ἐν τῇ ἐορτῇ τῶν Ἰλιακῶν ποιμὴν καὶ θυσίαν τῇ Ἀθηνᾶ, n. 4240. d; tit. Iasens. Lebās. n. 253, 7 p. 75 καὶ ὑπὲρ τοῦ δήμου τὴν ποιμὴν καὶ τὰς θυσίας καὶ τὰ νομιζόμενα τῶ Διονύσω συνετέλεσεν*. Item porro Dioscuri sive *Ἄνακες* in Attica colebantur, v. Mueller. l. l. p. 437, Hermann. l. l. §. 62, 27, Preller. l. l. t. II p. 73. Ex nominibus denique propriis col. II, 15 *Θουτίμου* certa de causa annoto.

Quaestionem, cui solvendae me imparem esse confessus sum, sequatur ἀπόρημα alterum. Qui tituli Boeckhiani n. 916 (cf. Add. p. 919. a) partem sinistram nuper ex suo apographo repetiit C. Goettlingius, vir clarissimus, Gesamm. Abhandl. t. I p. 96, quum v. 11 (14) *ὑποσπονδῶσει* edidisset, ego in Schneidewini Philolog. t. VIII p. 171 in Rossii et Wordsworthii exemplis

ἀποσκουτλώσει legi monueram. Iam ille in libello, quo ad Rossii commentationem Die Pnyx und das Pelasgikon in Athen, Braunschweig 1853, respondit: Das Pelasg. u. d. Pnyx in Ath., Jena 1853, p. 30 iterum in lapide ΥΠΟΛΚΟΥΤΑΩΛΗ exstare affirmavit. Igitur quum aut Rossium et Wordsworthium et schedarum Ambrosianarum quas Muratorius expressit auctorem, aut Goettlingium errasse apertum sit, bona spero viri humanissimi venia faciam quod mihi quidem unum relictum est. Precibus adibo Rangaben, quem idoneum arbitrum nemo facile negaverit, ut denuo monumentum in loco celebri collocatum perlustret in eoque quid scriptum sit doceat. Fortasse etiam L. Stephanus, cuius nota est eximia accuratio, titulum descripsit visisque his schedis, ut lis tandem dirimatur, in Parergo aliquo genuinam lectionem cum doctis communicabit. Ac non de undecimo tantum versu est dubitatio, verum etiam aliis quibusdam locis quattuor quae habemus apographa inter se discrepant, quapropter qui novum exemplum ab omni parte certum attulerit operae pretium videtur facturus esse. Hic ego ne prorsus nihil ad interpretationem conferam tituli propter diras satis memorabilis a multisque usurpati (v. Becker. Charicl. t. II p. 194, v. Lasaulx. Ueber den Fluch b. Griech. u. Röm., Würzb. 1843, p. 20 ann. = Studien des klass. Alterth. p. 175 n. 85), tria certe vel quattuor commemoro. Ac primum quidem scriptura Ἐρινύσι v. 7 confirmat rationem quam hodie sequuntur, C. J. G. n. 2415, 7 ΕΡΕΙΝΥΣ ubi v. Boeckh. t. II p. 353. a et G. Hermann. ad Sophocl. Antig. 599 praefat. p. XIX sq., quamquam iniquius de lapidum auctoritate statuentem. Deinde verbum ἀποσκουτλῶν (v. 11), quoniam σκούτωσις est: scutulatio, vestis praetextura, instita, ornatura in ima vestis parte, Ducang. Gloss. med. et inf. Graecit. p. 1400, antea interpretatus eram: „Frusta marmoris in extremo monumento amovere.“ Rectius, modo sana sit lectio, iam de ornamentis explicare mihi videor, quibus in sculorum similitudinem effictis heroum illud insigne esset, quae ne deiciantur imprecationibus cavetur: εἴ τις ἀποκο|σιμήσει τοῦτο τὸ ἥρω|ον ἢ ἀποσκουτλώσει | ἢ εἴ τι καὶ ἕτερον μετα|κινήσει —. Ὑποσκουτλώσει quam habeat sententiam, ne nunc quidem satis intellego. Tum v. 15 sq. est: τούτω μὴ | γῆ βατή, μὴ θάλασσα πλωτή, ἀλλὰ ἐκρε|ζωθήσετε πανγενί: nam quod Boeckhiius addidit verbum ἔσται post πλωτή uncinis inclusum, id non exstat in lapide, sed ex ἐκρεζωθήσετε cogitando suppletur. Diris eisdem fere etiam alias qui sepulcri sanctitatem laeserint deventur: τούτω μήτε γῆν καρπὸν φέρειν μήτε θάλασσαν πλωτὴν εἶναι C. J. G. n. 989. a. 11, n. 990, 6, n. 991, 3, tit. ap. Stephan. Reise d. ein. Geg. d. noerdl. Griech. n. 1, 6; εἰ δέ τις ἐπιχειρήσει θεῖναι τινα, μηδὲ γῆ καρποφόρος ἦτω αὐτῷ μηδὲ θάλασσα πλωτή C. J. G. n. 2664, 3; οὔτε ἡ γῆ αὐτῷ καρπὸν ἐνέγγη οὔτε ἡ θάλασσα αὐτῷ πλωτή γενήσεται, θανάτοι δὲ οὐδὲ ἡ γῆ παρέξει αὐτῷ τάφον n. 2826, 7. Nec alia fuit sententia inscriptionis Halicarnassiae, cuius partem reliquam fere integram dedit Bailie Fasc. Inscr. Graec., 1846, p. 73 n. C k, vitiatam admodum Lebas. p. 160 n. 509

. . . . IPHΣHA	ἐὰν δέ τις ἐπιχε ιρήσῃ ἀ γοῖζα-
ITΟΥΤΟΤ	ι τοῦτο τ[ὸ] ἥρω ον
HOPYΞAIEΞΩ	ἢ ὀρύξαι, ἐξώ-
AHCKAIIANΩ	λης καὶ πανώ-
5 AHΣECTΩKAI	5 λης ἔστω καὶ

ΓΕΝΟΣΕΚΓΕΝΟΥΣ	γένος ἐκ γένους.
ΚΑΙΜΗΤΕΓΗΒΑ	καὶ μήτε γῆ βα-
ΤΗΛΑΥΤΩΜΗΤΕ	τῆ αὐτῷ μήτε
ΘΑΛΑΣΣΑΠΛΩΤΗ	θάλασσα πλωτή.

Ad v. 3. conf. C. J. G. n. 2260, 5 ἐξώλη εἶναι καὶ γένος αὐτοῦ, n. 2664, 5 ἀλλὰ εἶναι ἐξώλη, πανώλη, n. 2667, 6 ἐξώλης καὶ πανώλης ὁ ἐξελὼν ἦτω, n. 2919, 11 ἐξώλη εἶναι καὶ αὐτὸν καὶ τὸ γένος αὐτοῦ, Andocid. de myster. §. 126 ἢ ἐξώλη εἶναι αὐτὸν καὶ τὴν οἰκίαν. In extremo titulo quod est τι post μετακεινήσας v. 27. ex coniectura addidit Goettlingius, fortasse non esse necessarium annotans p. 98. Verum legitur pronomen in reliquis tribus apographis.

§. 8. Marmor Hymettium ad templum Dioscurorum repertum. Edidit Pittakis. Eph. Arch. n. 861 p. 520.

ΠΛΙΟΚΛΕΟΥΣΤΟΥΔΙΟΚ
 ΤΑΜΙΕΥΟΝΤΟΣ ΑΡΟΠΟΥΤΟΥΣΕ
 ΩΣΗΡΟΙΣΤΩΝΤΩΝΔΙΟΤΙΜΟΥ
 ΑΠΛΑΜΜΕΝΟΥΩΝΑΡΧΕΡΑΝΙΣΤΗΣ
 5 ΧΟΥΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣΕΛΟΞΕΝΤΩ
 ΝΙΣΤΩΝΠΡΟΝΟΗΘΗΝΑΙΤΗΣ
 ΣΟΛΑΠΟΛΗΜΟΥΝΤΕΣΤΩΝΗΙ
 ΔΗΠΟΤΕΟΥΝΤΡΟΠΟΝΔΙΔΩΣ
 ΔΡΑΧΜΑΣΤΡΕΙΣΟΛΙΕΕΠΙΛΗ
 10 ΜΗΠΑΡΑΓΙΝΟΜΕΝΟΙΕΠΛΑΝΑΓ
 ΣΤΤΗΝΦΟΡΑΝΤΑΣΕΞΑΡΑΧΜ
 ΩΣΙΝΤΑΜΕΡΗΕΑΝΔΕΜΗΑΓΑ
 ΞΙΟΞΕΝΜΗΜΕΤΕΧΕΙΝΑΥΤΟΥ
 ΟΥΕΑΝΜΗΤΙΝΙΣΥΜΒΗΗΛΑΠΕ
 15 ΣΘΕΝΕΛΑΝΑΠΟΛΕΙΦΘΗΝΔΙΟΜ
 ΞΕΜΒΙΒΑΖΕΙΝΕΞΕΙΝΑΙΤΟΙΣΙ
 ΝΔΡΑΧΜΩΝΤΡΙΑΚΟΝΤΑΚΑ
 ΩΝΕΞΑΡΑΣΜΩΝΡΑΙΜΗΗΤ
 ΥΠΕΡΤΟΥΤΩΝΔΕΑΝΔΙΗ

Ἐπὶ Διοκ[λ]έους τοῦ Δ[ι]οκ[λ]έους — — —
 — ταμειόντος Ἀρόπου τοῦ Σε[λεύκου Πειρ-
 αι]ῶς Ἡρ[ω]ϊστῶν τῶν Διοτίμων [καὶ τοῦ δεῖ-
 νος καὶ Παμμένου, ὧν ἀρχερανότης (ἦν ὁ δεῖνα Ἄντι-
 5 ού)χου Μαρα[θ]ῶνιος, ἔδοξεν τῷ [ἐράνῳ τῶν
 Ἡρ[ω]ϊστῶν, προνοηθῆναι τῆς [προσόδου, ὅ-
 πως οἱ ἀποδημοῦντες τῶν Ἡ[ρ]ωϊστῶν καθ'

- ὄν]δηποτεοῶν τρόπον διδῶσ[ι καὶ ἐνιαυ-
 ὄν] δραχμὰς τρεῖς, οἱ δὲ ἐπιδη[μοῦντες κ-
 10 αὶ] μὴ παραγινόμενοι ἐπαναγ[χὲς τὴν νομιζ-
 ομέν]ην φορὰν τὰς ἑξ δραχμ[άς, ὅταν τῶν ἰερῶν
 λάβ]ωσιν τὰ μέρη· ἐὰν δὲ μὴ δ[ι]δ[ῶσιν — —
 — ἔ]δοξεν μὴ μετέχειν αὐτοῦ[ς ἔτι τοῦ ἐρ-
 ἄν]ον, ἐὰν μὴ τινι συμβῆ ἢ [δ]ιὰ πέ[ρ]δος ἢ δ-
 15 ἔ]σθ[θ]ένειαν ἀπολειφθῆναι — — — — —
 — ἐμβιβάξεν ἑξῆς τῶν — — — — —
 — — δραχμῶν τριάκοντα — — — — —
 — — τῶν ἑξ [δ]ραχμῶν [κ]αὶ μὴ — — — — —
 — — ἐπὲρ τούτων δὲ ἀναδι[δόναι τὴν ψῆφον — —

Decretum si esset integrum, non parum ad rationes eranorum (Boeckh. Oec. civ. t. I p. 346, C. F. Hermann. Lehrb. d. Griech. Privatalterth. §. 65, 10) perspicendas et illustrandas conferret. Nunc summa certe argumenti manifesta est: in singulis acutiores facile plura restituent quam mihi contigit assequi. Ita vel designatio sodalitiū, quam ego fuisse statui, potest dubia videri. Ea manifesto scripta fuit v. 3. 6. 7 et fortasse v. 16 extremo. Ac Meierus quidem Comm. epigr. p. 83. a latere v. 3 suspicatus est ἑ]ρ[αν]ιστῶν, quemadmodum C. J. G. n. 126, 39 pro ΗΡΩΟΥ emendandum puto ΕΡΑΝΟΥ. Verumtamen hanc coniecturam, quoniam longius a traditis elementis recedit tituli apographum in reliquis satis accuratum est, sequi non sum ausus, sed leniorem praetuli medelam: ΗΡ[Ω]ΙΣΤΩΝ Ἡρ[ω]ῖστῶν, non immemor sane nominis ΗΡΩΑΝ (Ἡρωαν Boeckh.) C. J. G. n. 2264. f. 3 Aegialae t. II p. 1033. b et verbi ΑΦΗΡΟΙΞΕ ἀφηροῖξε Theraei n. 2467, 1 (ubi v. Boeckh. p. 377. b) et n. 2471, 3 et in Schneidewini Phil. IX, 2 p. 393 n. 18, 3. Nam ut haec Dorica forma servari debuerit, v. Ahrens. dial. Dor. p. 190, nihil tamen ad nomen Ἡρωῖστῆς Atticis vindicandum confert. Sunt autem Ἡρωῖσται nomine a verbo Ἡρωῖζειν ducto nisi fallor ii, qui heroicis honoribus aliquem colunt, uti ἀφηροῖξε in titulis Theraeis (C. J. G. n. 2472. e. 2. f. 5 t. II p. 1088. a, Ross. Inscr. III p. 12 n. 251, 4, Franz. El. ep. Gr. p. 331, 3 extr.) et Anaphaeo; C. J. G. n. 2480. e, 7 t. II p. 1095, (Ross. Das Theseion p. 31 n. 90, Anal. Epigr. p. 43) sollemne fere est de mortuis rite sepultis. Tum ut distinctius erani illius sodales significarentur, nomina faciebant deinceps subiuncta vel eorum ad quos honorandos conventus agebantur, vel eorum a quibus τὸ κοινόν primum institutum fuerat: Ἡρωῖστῶν τῶν Διοτίμου καὶ — καὶ Παμμένου, nam tertius aliquis in lacuna videtur nominatus fuisse. Utra praestet interpretatio, in ambiguo est. Eo tamen inclinat sententia, ut Diotimum et Pammenem auctores erani dici putem; atque ita intellexit Rossius Ἀγαθοδαμομαστῆς Φιλωνείους et Διονυσιαστῆς Χαιρημονείους tituli sui Rhodii Inscr. III n. 282, 5. 6, quibus addiderim v. 4 ΑΘΑΝΑΙΣΤΑΝ-ΑΙΝΑΛΑΣΤΑΝΤΩΝ.. ΥΝΕΛΑΙΟΙΚΟΙΝΟΥ Ἀθαναῖστων Ἀνδιαστῶν τῶν [Ἀμ]υρ[τ]αί[ων] κοινῶ, nec dissimiles sunt, si recte conieci, οἱ συνθῆται τῶν Μωσῶν οἱ Εἰσιόδαιοι in lapide Thespiensi Syll. inscr. Boeot. n. XXIII p. 94.

V. 1 archontem eponymum agnovit Meier. Comm. epigr. p. 83. a. V. 2 primum locum quaestoris nomen obtinet propterea, quod decretum in re versatur pecuniaria; atque ταμίαις suos et λογιστάς habuisse eiusmodi sodalitia notum est, v. Eph. Arch. n. 1408, 9, C. J. G. n. 1689, 13, Boeckh. t. II p. 497. b.; ibid. n. 120, 1 fuerit: ἐπειδὴ ὁ ταμίαις τῶν Σαραπιασίων — καὶ ὁ γραμματεὺς — καὶ οἱ συνεπιμεληταὶ — — v. 6 [καὶ τοὺς λόγους ὀρθῶς | ἀπο]δεδώκασιν κτλ.

Ib. Ἀρόπου: idem nomen impressum cernitur numo Attico ap. Mionnet. II, 118, ubi Papius in Lexico falso substituebat Χάρπος; conf. Ross. Die Dem. v. Att. n. 14. A. 16 Ἀροπος Ἀφροδισίου Ἀζηνιεύς et B. 13 Ἀροπος Γλαύκων Πειραιεύς. Repetitum ibat Rossius a ἔρω, ῥοπή, ut Ἀροπος idem esset qui Ἀρῥοπος; nescio an praestet existimare, Ἀροπος contractum esse ex Ἀέροπος, qualia sunt ἀρῶς et ἄρων. Ut enim semel atque iterum Ἀροπος pro Ἀρῥοπος scriptum esse largiar, at mirum tamen est, omnibus locis quibus id nomen proditum est, qui sunt tres, constanter insolentiosem certe scripturam illam servari. Deinde patris nomen et demoticum exempli causa addidi; secutus autem hoc sum, ut non multum supra tricenarum litterarum numerum singuli versus excurrerent: is enim fere ambitus eorum in lapide non στοιχηδόν disposito fuerit. V. ἀρχεραμιστής: ἀρχεραμιστὰς Ἀλιασιῶν καὶ Ἀλιαδῶν est in C. J. G. n. 2525. b. A, a, 40. B, a, 105. C, 20. 35. 71; ἀρχεραμιστήσας Ἀλιαστ. κ. Ἀλ. ib. B. a. 107; τὸ κοινὸν τῶν ἐραμιστῶν ὧν ἠρχεραμιζέε Μάρων ap. Ross. Inscr. II n. 107, 2 = Eph. Arch. n. 272. Quum nomen tum verbum utrumque in lexicis desiderantur. Videndum autem censeo, num forte in C. J. G. n. 267, 3

ΕΠΙΛΗΝΙΚΙΑΣ) ΠΛΑΣΙΕΥΘΟΛΕΕΑΝΙΣΤΗΣ
ΤΩΝΕΥΧΡΗΣΤΩΝΕΛΥΤΟΝΙΛΑΡΕΧΕΙΤΩΚΟΙ
ΝΩΝΙ

legendum sit:

Ἐπειδὴ Νικίας Νικίων Π[ρ]οσιασιν[ε]ς ἀρχεραμιστής [ὧν διὰ πάντων
εὐχρηστ[ο]ν ἑαυτὸν παρέχει τῷ κοι-
νῷ —.

V. 14 ἢ διὰ πένθος ἢ δι' ἀσθένειαν: luctus domesticus et mala valetudo causae sunt sonticae, propter quas abesse a conventibus eranistis liceat. Eadem venia Stratoniceae C. J. G. n. 2715 pueris datur hymnum in Iovem et Hecaten cantare iussis, a. 13: οὐσης ἐξουσίας τοῖς παισίν, ἐάν τις αὐτῶν μὴ ᾧσιν ὑγιεῖς ἢ πένθει οἰκτιρῶ κατέχονται. Similiter in decreto artificum Dionysiacorum Iasensi ap. Lebas. p. 90 n. 281, 19 constitutum est: ὅς δὲ τῶν | νεμ[η]θέντων ἐπὶ τοῦ πλήθους μὴ παραγένηται εἰς Ἴασον ἢ μὴ [τε] | λ[έ]ση τοὺς ἀγῶνας, ἀποτεισάτω τῷ κοινῷ τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιῶν Ἀντιοχ[ι]κοῦ Γ. . Σ (εἶδος? ἀργυρίου Ἀλεξανδρείου δραχμὰς μυρίας C. J. G. n. 3069, 23) δραχμὰς χιλίας ἑρὰς ἀπαραίτητους τοῦ θεοῦ, ἐὰν μὴ | τις δι' ἀσθένειαν ἢ διὰ χειμῶνα ἀδύνατος γένηται. Nec diversi generis est quod in decreto Lampsacenorum de sacrificulis praescribitur C. J. G. n. 3641. b. 58 t. II p. 1131: ἐὰν παραλέτη τινὸς τὸ ὄνομα πλῆν] νοσοῦντος ἢ ἀποδήμων. Sed haec hactenus; neque enim est, cur incerta esse dicam supplementa v. 6. 8. 10. 11 adscripta. Superest quod addam hoc loco unum. Commemoravi supra sodalitia ea, quae ad numinis vel etiam regis alicuius cultum accommodata ab illo nomen traxerint. Eius igitur generis, de quo exposuerunt Ross. Inscr. III p. 34 et C. F. Hermann.

Lehrb. d. gott. Alt. §. 7, 10. 67, 9. 46, 5, in titulis exempla habentur praeter alia haec : τὸ κοινὸν τῶν Τυρίων Ἡρακλείστῶν ἐμπόρων καὶ ναυκλήρων C. J. G. n. 2271, 35 t. II p. 229. b Deli; οἱ ἀπὸ τοῦ γυμνασίου Εὐπατορισταί ibid. n. 2278, 4 p. 233. b; οἱ Ἀιταλισταί n. 3069, 21 Tei, qui fuere artifices Dionysiaci nomine ab Attalis II et III repetito, t. II p. 666. b; τὸ κοινὸν τῶν Παναθηναϊστῶν et τὸ κοινὸν τῶν Διονυσιαστῶν ibid. n. 3073 p. 669; Θεοξενισταί n. 2338, 114. 115. 117 Teni; οἱ Βασιλισταί in insula Cataractarum quae Bacchi dicitur n. 4893, 6, Franzio iudice coniuncti illi cum Dionysiastis i. e. histrionibus t. III p. 419. a; Χαρυμῆλοι denique in Co insula ap. Ross. Inscr. n. 309 p. 45 : Ἰερὰ ἅ γὰ καὶ ἅ οἰκία | ἅ ἐπὶ τᾷ γᾶ καὶ τοὶ κᾶ|ποι καὶ τὰ οἰκία καὶ | ἐπὶ τῶν κάπων θεῶν | δνὸδεκα καὶ Χαρυμῆλον | ΗΡΩ.. ΤΟΝ-ΧΑΡΜΥΛΕΩΝ, ubi ἦρω[ος] τ[ῶ]ν Χαρυμῆλων malo restituere quam ἦρω[ος καὶ] τῶν Χαρυμῆλων, et vide de ἔ pro εἰ Ahrens. dial. Dor. p. 188, de Charmyli autem nomine Coo Cavedoni. l. l. p. 99. Ex Atticis denique inscriptionibus, quae ad erauorum et thiasorum res pertinent, praeter C. J. G. n. 109 commemoro n. 110, cuius marmoris in insula Salamine repertū, tum Aeginam in museum regium transportati, latus dextrum a Chandlero, quem Boeckhius secutus est, legi non potuerat. Confinet autem haec thiasotarum nomina quae ex Rossii apographo subicio :

	ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΟΣ	Ἀρχέστρατος.
	ΦΛΙΣΤΛΗΣ	Φιλιστίδης.
	ΕΥΚΛΕΩΝ	Εὐκλέων.
	ΠΥΘΕΑΣ	Πυθέας.
5	ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ	Εὐεργέτης.
	ΣΙΛΑΝΙΩΝ	Σιλανίων.
	ΣΩΣΙΒΙΟΣ	Σωσίβιος.
	ΠΑΜΦΙΛΟΣ	Πάμφιλος.
	ΚΛΕΟΦΩΝ	Κλεοφῶν.
10	ΕΠΙΚΡΑΤΗΣ	Ἐπικράτης.
	ΘΡΑΣΩΝ	Θράσων.
	ΠΑΡΘΕΝΙΩΝ	Παρθενίων.
	ΗΣΥΧΙΑ	Ἴσυχία.
	ΕΡΩΤΙΣ	Ἐρωτίς.
15	ΑΙΘΕΡΙΟΝ	Αἰθέριον.

Ibi et novum nomen Αἰθέριον et id notabile videtur, quod feminae thiaso adscriptae sunt. Deinde afferendos puto titulos C. J. G. n. 120, quod Sarapiastarum decretum num Atticae sit originis vehementer dubito, et n. 126, ubi νόμος ἔραμιστῶν inde a v. 30 perscriptus ita videtur redintegrari posse v. 37 :

ΧΩΡΙΠΙΡΙΠΡΟΤΑΙ
ΟΜΟΛΕΙΤΩΡΛΕΕΙΤΩΛΒΙΟΥΛΥΤΟ
ΟΕΠΙΗΡΩΟΥΚΑΤΑΛΛΙΦΘΕΙΙ

χωρίς [εἰ]ς προστά-
ς τ[ὸ] [δ] [ε] [ύ] [τ] [ε] [ρ] [ον] εἰς τ[ὸν] βίω[ν] α]ὐτο-
ῦ] ἐπὶ [ἐ]ρ[άν]ον καταλιφθεί[η].

Tam huius loci sunt τὸ κοινὸν τῶν ἐρασιστῶν C. J. G. n. 267, 2 et οἱ ἐρασισταί Eph. Arch. n. 1408; *Θιασῶται* C. J. G. n. 235. III, tit. in Anal. Epigr. p. 142 : ὄρος χωρίον πεπραμένον ἐπὶ λύσει θιασῶταις, v. Meier. ap. Ross. Die Dem. v. Att. p. 56 n. 1, et *Διονύσου Θιασῶται* n. 956, II; denique *Εἰσαδεῖς* in inscriptione Oropi Atticae ap. Ross. l. l. praef. p. V. Sed erastiarum et symbolarum recensensus is quem Boeckhiius in Atticis posuit n. 164, Delphicus fuit, Oec. civ. t. I p. 347. e.

§. 9. Titulorum non minus quam scriptorum et poetarum editoribus haud raro accidisse, ut verba aperte lapidibus insculpta ac sanissima legere non auderent, exemplis aliquot nuper demonstravi in Schneidewini Philol. IX, 3 p. 446 sq. Addo iam inscriptionem Atticam aetatis posterioris propter sacerdotia in ea memorata satis insignem unoque loco a Pittakisio, qui edidit Eph. Arch. n. 59 p. III, non perspectam.

Η ΕΞ ΑΙΛΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΒΟΥΔΗΚΑ
Η ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΞ ΑΚΟΣΙΩΝ
ΚΑΙ Ο ΛΗΜΟΣ Ο ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΚΟΙΝΤΟΝ ΤΡΕΒΕΛΛΙΟΝ ΡΟΥΦΟΝ
5 ΚΟΙΝΤΟΥ ΥΙΟΝ ΛΑΜΠΡΕΑΡΧΙ
ΕΡΕΑ ΠΡΩΤΟΝ ΕΠΑΡΧΕΙΑΣ ΤΗΣ
ΕΚ ΝΑΡΒΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΠΑΤΟΝ ΚΑΙ
ΝΕΙΝΗΝ ΣΙΝΙΕΡΩΝ ΛΗΜΟΥ ΡΩΜΑΙ
ΩΝ ΚΑΙ ΠΛΑΣΑΙΣ ΤΕΙΜΜΑΙΣ ΕΝ ΤΗ
10 ΠΑΤΡΙΩΤΟΛΩΣΗ ΤΕ ΤΕΙΜΜΗΜΕ
ΝΟΝ ΚΑΙ ΑΡΧΟΝΤΑ ΕΠΩΝΥΜΟΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΙ ΕΡΕΑ ΡΟΥΣΟΥ
ΥΠΑΤΟΥ ΚΑΙ ΕΡΕΑ ΒΥΚΛΕΙΑΣ ΚΑΙ
ΕΥΝΟΜΙΑΣ ΠΛΑΒΙΟΥ ΚΑΙ ΧΡΥΣΟΦΟ
15 ΡΙΑ ΠΛΑΒΙΟΥ ΤΕ ΤΕΙΜΜΗΜΕΝΟΝ ΚΑΙ
ΨΗΦΙΣΜΑΤΙ ΑΝΑΘΕΣΕΩΣ ΑΝΔΡΙ
ΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΩΝ ΕΝ ΠΑΝΤΙΝΙ
Ω ΚΑΙ ΕΠΙ ΣΗΜΩ ΤΗΣ Γ' Ο Λ Ο
ΤΟ ΜΕΓΑΛΟΝ

Ἡ [ἐξ Ἀρε]ίου πάγον βουλή καὶ
ἡ βουλή τῶν ἑξακοσίων
καὶ ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων

Κοῖντον Τρεβέλλιον Ρούφον
5 Κοῖντον υἱὸν Λαμπρέα, ἀρχι-
ερέα πρῶτον ἐπαρχείας τῆς
ἐκ Ναρβῶνος καὶ ὑπάτον καὶ [Και-

νείνησαν ἱερῶν δήμου Ῥωμαίων
καὶ πάσαις τεμαῖς ἐν τῇ

10

παιτρίδι Τολώσῃ τετειμημέ-
νον καὶ ἄρχοντα ἐπώνυμον

ἐν Ἀθήναις καὶ ἱερέα Δρούσου
ὑπάτου καὶ ἱερέα Εὐκλείας καὶ

15

Εὐνομίας διὰ βίου καὶ χρυσοφο-
ρίας διὰ βίου τετειμημένον καὶ

ψηφίσματι ἀναδέσεως ἀνδρι-
άντων καὶ εἰκόνων ἐν παντὶ ν[α]-
ῶ καὶ ἐπισήμῳ τῆς π[ό]λεως τό-
πω] μεγαλο[ψυχίας ἔνεκα — .

V. 2 : senatum sexcentorum Olymp. 118, 3 ante Christ. 306 institutum usque ad Hadriani aetatem perdurasse notum est, Boeckh. Oec. civ. t. II p. 356, Ahrens. de Athen. statu pol. §. 15, 2 p. 29, tit. ap. Pittak. Eph. Arch. n. 149 *Ἀδιοζράτορα Καίσαρα Νερούαν Τραϊανόν Σεβαστόν Γερμανικόν ἢ ἐξ Ἀρείου πάγον βουλῆ καὶ ἢ βουλῆ τῶν γ' καὶ ὁ δήμος ὁ Ἀθηναίων τὸν ἴδιον εὐεργέτην καὶ σωτήρα | τῆς οἰκουμένης*. V. 4 de Q. Trebellio Rufo nihil mihi compertum est : Trebellieni Rufi, tutoris liberorum Cotyis, memoria est ap. Tacit. Ann. II, 67. III, 38. VI, 39. V. 5 *ἀρχιερέα πρῶτον ἐπαρχείας τῆς ἐκ Ναρβῶνος* : Meierus Comm. epigr. p. 91. a nomini πρῶτον interrogandi signum apposuit; sed integra puto est scriptura, cf. Eph. Arch. n. 124 *Γά. Ἰούλιον Σπαρτιατικὸν ἀρχιερέα θε[ῶν] Σεβαστῶν κ[α]ὶ | [γένους] Σεβαστῶν | ἐκ τοῦ κοινοῦ τ[ῆ]ς | Ἀχαΐας διὰ βίου πρῶτον τῶν ἀπ' αἰῶνος | ὁ ἱερεὺς Ποσειδῶνος | Ἐρεχθέως Γα- γήχο[υ] | Τι. Κλαύδιος Θεόμνηστος | Παιανιεύς τὸν ἑαυτοῦ | φίλον*, in quo titulo memorabilis est Ποσειδῶν Ἐρεχθεύς, v. Anal. Epigr. p. 113, Ross. Die Dem. v. Att. n. 151. a p. 90, Rangab. Ant. Hell. n. 46 p. 38, Beulé L'Acrop. d' Ath. t. I p. 343, Gerhard. Griech. Myth. §. 233, I, b p. 208, Preller. Gr. Myth. t. II p. 92, Lobeck. Paral. p. 368 n. 86. V. 6 formam ἐπαρχείας exemplorum auctoritate munivit L. Dindorf. in Stephani Thes. s. v. t. III p. 1435. A; adde C. J. G. n. 3187, 11. n. 3532, 6. n. 3751, 3. 5. 6. 7. n. 3771, 11, φιλοτιμεία n. 214, 26. n. 2519, 8, ἀγροποιεῖα n. 2517, 25, κολωνεία n. 3993, 6. Provincia illa Straboni IV, 1, 1 p. 177 Cas. ἢ *Ναρβωνίτις ἐπαρχία* dicitur vel simpliciter ἢ *Ναρβωνίτις*, Ptolemaeo II, 9, 10 ἢ *Ναρβωνησία*, ut est in C. J. G. n. 5800, 2 *ἀνθυπάτω ἐπαρχ[ε]ίας [Γαλατίας τῆς Ν]αρβωνησίας*. V. 7 *καὶ ὑπάτου καὶ Καινείησιν ἱερῶν δήμου Ῥωμαίων* : Pittakis. p. 112 ex ingenio scripserat *καὶ ἐγκαινιστήν*; Meierus l. l., omisso nomine *Καινείησιν*, ὑπάτου consulem Romanum Rufum eodem anno fuisse annotavit quo eponymi dignitate apud Athenienses functus sit, fuisse autem e numero suffectorum. Sane non possunt verba in hunc modum coniungi : ὑπάτου Καινείησιν ἱερ. δ. Ρ.; sed aut distingui debet : ὑπάτου, Καιν., aut, id quod satis credibile ducō, καὶ ante Καινείησιν errore eius qui descripsit excidit. De sacris Caeninae factis locus antiquissimus est apud Dionys. Halic. Arch. I, 79 t. I p. 206, 9 Reisk., ubi ex Fabio Pictore haec ille attulit : Ῥωμύλος μὲν οὖν τὸν χρόνον τοῦτον τεγγάνει ἅμα τοῖς ἐπιφανιστάτοις τῶν κομητῶν

πεπορευμένος εἰς τι χωρίον Καινίαν ὀνομαζόμενον ἱερὰ ποιήσων ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ πάτρια.
 Frequentiora sunt in titulis religionis illius vestigia. Novi autem hos : Gruter. p. CCCLXXXV, 1
 L. CANVLEIVS | IN. ITALIA. VOLVSINIENSIVM. PATRIAE. SVAE. ITEM. FERENT.
 ET. TIBVRTIVM | ITEM. COLONI. ITALICENSIS. IN. PROV. BAETICA. PRAET. ETP-
 VR. XV | POPVLOR. SACERDOTI. CAENINENSIVM. M. HELVIVS —. Orelli. n. 2180
 D. M. | M. FABIO C. F. PRAESENTI | SACERDOT. CAENINENS. —. n. 2181 (2533)
 VERATIO.. QVI CVM PRIVILEGIO SACERDOTII CAENINENSIS MVNITVS POTVISSET
 AB HONORIB. ET MVNERIB. FACILE EXCVSARI —. n. 3349 P. MARIO | VOT | LV-
 PERCIANO — SACERD. CAENINEN —. n. 3442 Q. LIVIO Q. F. PALA | VELENIO
 SEVER | DVCENAR. TRIB. SEM | LEG PRAEF | SEM CLASSIC | PATRONO
 HERCVLA | NOR. CAENINENSI. MA|GISTR. IVVENT. — Ibi editor t. II p. 103 „Fabrettus,
 inquit, (p. 119, 7) iunxisse videtur Patrono Herculanorum Caeninensium : male utique :
 fuit Patronus Collegii Herculanorum idemque praeterea Caeninensis sacerdos.“
 Quae vera est opinor interpretatio, etsi Fabretti sententiam de Herculis cultu sequi videtur quem
 Prellerus mihi indicavit Nibby Analisi storico-topogr. t. I p. 341. Nec inverit, Propertianum illud
 laudasse IV, 10, 9 Acron Herculeus Caenina ductor ab urbe, quod Hercules ibi sive
 Sancus intellegendus est atavus et eponymus gentis Sabinae inprimisque stirpis regiae, v. Hertz-
 berg. t. III, 2 p. 496. Iam ad quem potissimum deum sacerdotium illud pertinuerit, nescire me
 fateor. Docet autem inscriptio Orelliana n. 3442, Caeninensem simpliciter dici sacerdotem
 Caeninensem, quod idem in Graecam nostram cadit. Denique quum Acrone occiso (Schwegler.
 Roem. Gesch. t. I p. 461, 1) Romulus Caeninenses aedificia sua demoliri iussos Romam dicatur
 traduxisse, Plutarch. Romul. 16, nec unquam postea urbs restituta esse videatur (Bormann. Altlatin.
 Chorograph. p. 185), res divina a sacerdote Caeninensi procurari solita Romae haud dubie fiebat.
 Postremo *Καινεῖνησις* scriptum est ex eadem pronuntiandi ratione quam sequuntur nomina *Ραι-
 νήσις*, *Τατιήσις*, *Λονκερήσις* ap. Plutarch. Romul. 20; *Ὄρτήσιος* Jacobs. Aelian. nat. anim.
 t. II p. 184; *Κρήσις* C. J. G. n. 6012. c, 3. *Κρήσιοντι* n. 5788, 5 ubi Franz. t. III p. 721
Κρήσι[ε]ντι maluit; *Ὀδάλης* n. 6584, 4; *Προύδης* n. 5754, 1; *κῆσις* n. 3751, 4. *Κησωρεῖνος*
 n. 2698. b 1, t. II p. 476, g, Cavedoni. l. l. p. 113. *Κησωρεῖα* n. 6519, 2. *Κησωρεῖνα* n. 6661, 3 =
 Stephani. Parerg. Archaeol. VI p. 177; *Φρετησία Σιατία Σκρεβονία* n. 5470, 1 t. III p. 589; v.
 Dr. Guil. Schmitz. Quaest. orthoep. Lat., Bonn. 1853, p. 7 et in Mus. Rhen. X, 1 p. 112 sq.,
 Wannowski. Antiq. Rom. e Graec. fontibus explicat. p. 60—1. Nec desunt tamen usus contrarii
 exempla : *Βάλης* C. J. G. n. 2292, 2 s. *Ὀδάλης* n. 5794. B, 1; *Κρήσις* haud rarum et restituendum
 C. J. G. n. 189, 22 *ΟΚΡΚΡΗΣΑΗΣ Ὄκκ. Κρήσι[κ]ής*; *Φούρης* Hecker. Comm. crit. de Anth.
 Gr. I p. 284; *κασιρήσις* n. 3888, 8 t. III p. 21, ubi Franz. Latinum CASTRESIS contulit;
Κησωρεῖνος Eph. Arch. n. 84, 2; *Μαρινῆσι* Osann. Syll. p. 370; *Σιβουρήσι* C. J. G. n.
 6447, 4; *Ναρθωνησία* n. 5800, 3; Lobeck. Parall. p. 32, 30. V. 10 *Τολώση* : eadem forma
 Latinorum usui conveniens est ap. Ptolem. II, 10, 9; Strabo IV, 1, 13. 14 p. 188 nulla
 librorum varietate *Τολώσσα* dicit. V. 12 *ἱερέα Δρούσου ὑπάτου καὶ ἱερέα Εὐκλείας καὶ
 Εὐνομίας* : Drusi consulis sacerdotium praeter hanc inscriptionem in tribus commemoratur

titulis Atticis : 1) C. J. G. n. 181, 1 ἄρχον | καὶ ἱερέως Δρούσου ἐπάτου | Ξένου Μενέου Φλυεύς, ubi Boeckhiius p. 313. a. b. in hanc sententiam commentatus est, ut Drusum intellexeret Tiberii filium bis consulatu functum a. u. c. 768 (a. Chr. 15, Olymp. 198, 3) et a. u. c. 774 (a. Chr. 21, Olymp. 200, 1), sacerdotium vero illud plures per annos archontibus Atticis perpetuum fuisse nec posse in ipsos consulatus Drusi annos referri censeret. 2) n. 264, 1 ἐπὶ Μισριδάτου ἄρχοντος καὶ | ἱερέως Δρούσου ἐπάτου, quo loco item titulum circa annos a. u. c. 758 — 776 scriptum esse, editoris clarissimi est annotatio p. 366, b. 3) n. 376, qui titulus ex pleniore Pittakisii apographo in Eph. Arch. n. 1385 ita habet : Οὐιβούλλιον Ἰπ|παρχον Μαραθῶ|νιον τὸν ἐπώνυ|μον τῆς πόλεως | ἄρχοντα καὶ ἱερέα Δρ|ούσου ἐπάτου ἢ Διαν|τίς φυλῆ εἰνότας ἐ|νεκε καὶ φιλοτιμί|ας εἰς ἑαυτὸν καὶ τὴν πατρίδα τὸν | ἑαυτῶν φυλῆτην. Et cum hac quidem inscriptione componenda est Boeckhiana n. 269, 3 ἐπὶ Λευκίου Οὐιβουλλίου (ΤΟΥ-ΒΟΥΛΛΙΟΥ) Ἰπ|πάρχον | ἄρχοντος, quam Traiano vel Hadriano imperante scriptam esse non est dubium, p. 372, b. Propterea Meierus Comm. epigr. p. 86. a „apparet, inquit, tum fieri non posse, ut titulus n. 376 Traiano vel Hadriano imperante scriptus sit, nisi illam coniunctionem sacerdotii Drusi consulis cum magistratu eponymi non modo non cessasse post Drusi obitum, sed etiam usque ad Hadriani aetatem durasse statuas. Quod cum sit parum veri simile, videndum, sitne Lucius Vibullius Hipparchus archon C. J. n. 269 diversus ab Vibullio Hipparcho n. 376 et titulus n. 269 multis annis recentior quam n. 376.“ Non nego, accidere casu potuisse, ut fere cognomines duo homines Luc. Vibullius Hipparchus et Vibullius Hipparchus duobus annis satis magno temporis spatio disiunctis eundem magistratum gesserint. Verum tamen nescio an probabilius sit credere, sacerdotium Drusi permansisse usque ad Hadriani vel etiam Antoninorum tempora atque L. Vib. Hipparchum tituli n. 269 eundem esse ac Vib. Hipparchum n. 376. Nec diversum esse conicio hominem qui habetur in tituli Attici ad Cephisiam reperti fragmento, quod Rossius edidit in Mus. Rhen. VIII p. 124. B

ΟΕΙΛΙΑ

ΠΠΕΙΜΛΙΕΛΠΙ

ΑΤΡΙΑΠΩΛΛΑ

ΛΑΒΟΥΛΛΙΟΥΗΠΠΑΡΧΟΥΤΙΕΝ

Οὐίβουλλίου Ἰππάρχου —

5 ΝΟΥΑΤΤΙΚΟΥΗΡΩΔΙΟΥΜΑΡΑΘΩΝΙΟ

Κλαυδίου Ἀττικοῦ Ἡρώδου Μαραθωνίου

ΑΓΛΙΟΥΘΥΓΑΤΗΡΚΑΛΑΝ.ΛΑΑ

τοῦ ἀγ[αθ]οῦ θυγάτηρ καὶ Ἀν[ν]ίας

ΡΗΓΛΛΗΣΑΠΠΙΟΥ... ΤΟΥ... ΑΤΡ

Ρηγίλλης Ἀπίου [Ἀννίου] [θυγατρ]ός.

Epitaphium videtur esse Elpinices, v. 2, a Cimonis filia dictae, ad quem Herodes genus suum referebat, Philostrate. Vit. Soph. II, 1, 1 p. 234, 17 Kays. Illa vero quum post Regillam matrem anno post Christ. 161 mortuam diem supremum obierit, C. J. G. n. 6250. B, 15, Philostr. II, 1, 10 p. 240, 24, Franzio C. J. G. t. III p. 925. b intra annos 161 et 171 vita excessisse visa est. Iam quae Vib. Hipparchi partes in hac inscriptione fuerint, sane non liquet. Suspiceris scriptum fuisse, Elpinicen fato functam esse ἐπὶ Οὐιβουλλίου Ἰππάρχου; sed id prorsus incertum est, nec assequor, quo iure Boeckhiius C. J. G. t. I p. 920. b Add. ad n. 993 et n. 995 statuerit, cum Vibullii vel affinitatem vel propinquitatem Herodi intercessisse. Certe Βιβουλλία Ἀλκία C. J. G.

n. 2371, 3 non fuit Herodis uxor, Syll. inscr. Boeot. p. 129 sq.; Hipparchus vero Herodis avus, Philostr. II, 1, 2 p. 235, II, C. J. G. n. 355, 4. 31 t. I p. 426. b. 457. b. 468. b, non Vibullius dictus fuit, sed haud dubie Claudius. Nec denique magnopere commendatur Boeckhii sententia titulo n. 995, 1 *Ἡρώδης Βιβού[λλιο]ν [Π]ο[λ]υ[δ]ενζίων[α]* — ὁ θρόνας καὶ φιλήσας ὡς ὄν. Sed ut illic redeam, Drusum consulem quod Tiberii filium fuisse bis illo munere functum post Corsinum Boeckhii et Meierus sumserunt, sententiae suae argumenta viri clarissimi non attulerunt. Movit eos fortasse imprimis haec res, quod Drusum Tiberii f. Atheniensibus carum fuisse, duo insuper tituli videntur docere in C. J. G. editi n. 317 et n. 318. Ex iis n. 317 ita habet: Ὁ δῆμος | Νέρωνα Κλαύδιον Τεβερίου υἱὸν Δροῦσον | τὸν ἑαυτοῦ εὐεργέτην (ubi Τεβερίου dedi pro Τιβερίου ad fidem apographorum Pittakisii Eph. Arch. n. 99 et Beulii L'Acrop. d' Ath. t. II p. 305, coll. Κακέλιος, Λέπεδος). Boeckhii annotatio haec est p. 410: „Hic obiit a. u. c. 776.“ Verum nihil puto obstat, quominus eodem iure Neronem Claudium Tiberii Claudii Neronis ex Livia filium intellegamus, Orelli. n. 598 NERONECLAVDIODRVSO, quemadmodum in titulo Pittakisii n. 381 Ὁ δῆμος | Τεβέριον Κλαύδιον | Τεβερίου υἱὸν | Νέρωνα huius Drusi fratrem Tiberium, qui post rerum positus est, dici existimo. Neque certior est interpretatio inscriptionis Boeckhianae n. 318

ΗΒΟΥΛΗΗΞΑΡΗΟΥΠΛΑΓΟΥ

Ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρήου πάγου

ΚΑΙΟΛΗΜΟΣΚΑΙΗΒΟΥΛΗ

καὶ ὁ δῆμος καὶ ἡ βουλὴ

ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΩΝΤΙΒΕΡΙΩΙ

τῶν ἑξ]ακοσίων Τιβερίῳ [Δρούσω φι-

ΛΙΕΛΦΩΙΘΕΩΛΗΜΙΟΥΡΓΩΙ

αδελφῷ θεῶ δημοουργῷ

5 ΕΥΕΡΓΕΤΩΙΤΗΣΠΟΛΕΩΣ

εὐεργέτῃ τῆς πόλεως,

quae emendatio in eo est posita, quod in numis quibusdam exstat Δροῦσος Καισ. Γερμ(ανικὸς) Καισ. νέοι θεοὶ φιλάδελφοι. Atque ut largiar, recte ita correctum illic esse, videndum tamen arbitror, num forte in hoc nostro titulo Drusus Tiberii frater Germanici pater intellegi debeat. Nam is post praeturam confestim inito consulatu a. u. 745 ante Christ. 9 in eo ipso magistratu ex fractura equo super crus eius collapsa tricesimo die quam id acciderat in Germania mortuus est, v. Fischer. Röm. Zeittaf. p. 413. Quot autem quantique honores in eum post fata congesti sint, vel illud Taciti demonstrat Ann. III, 5 „desletum in foro, laudatum in rostris; cuncta a maioribus reperta aut quae posterius invenerint cumulata.“ Verum ut est, non video qui probari possit, sacerdotium Drusi consulis cum archontis eponymi dignitate coniunctum fuisse necessario, C. F. Hermann. Griech. Staatsalt. §. 176, 20. Sed si archontem aliquem simul sacerdotem fuisse legitur, forte fortuna factum videtur, ut sacrum munus cum publico ab eodem homine administraretur, quae quidem cumulatio non est inaudita: C. J. G. n. 189, 9 ἐπὶ ἀρχοντος ἱε[ρέως] Μητρὸς θεῶν καὶ Ἀγαπητοῦ Ἀφρ. Διονυσίου (ubi Ἀγαπητός est Attis, Cavedoni. l. I. p. 17; v. Meier. Comm. epigr. p. 83. b), n. 274, 3 κοσμητῆς ἐφήβων ἱερεὺς θεοῦ καὶ θεᾶς Εἰρήναιος, n. 258. V. 13 ἱερέα Εὐκλείας καὶ Εὐνομίας: earundem sacerdotem cosmetem epheborum habemus C. J. G. n. 258, ubi Boeckh. t. I p. 364. b templum Εὐκλείας haud procul a Callirrhoe conditum affert, Pausan. I, 14, 4, et n. 467 : EYKAEIA. De vasculo quodam, in quo EYKAEIA et EYNOMIA deae cernuntur, v. O. Jahn. Ber. der k. Sächs. Ges. d. Wiss. 1854 p. 262 sq.

Eunomiam Prellerus attigit Griech. Myth. t. I p. 274. Noli tamen ex inscriptione Pittakisii n. 715, 2 *ΕΥΚΑΕΙΑΙΣΩΣΤΡΑ* exsculpere: *Εὐκλεία σωστρα*: nam ea prava est lectio pro *ΕΥΚΑΕΙΑ:ΣΩΣΤΡΑΤΗ* (Ross. Die Dem. v. Att. n. 162), quae sunt mulieres. V. 14 *χρυσοφορία* διὰ βίου τετειμημένον: aurum gestare, torques imprimis et armillas, quum iam antiquitas in Graecia, ne de barbaris dicam (Euphor. fr. 34 p. 68, Alexand. Aetol. p. 234 Meinek., Dionys. Halic. Arch. II, 38 t. I p. 317 Reisk., Strab. IV, 4, 4 p. 197 Cas.), mulieribus ingenuis concessum esset (C. Fr. Hermann. Lehrb. d. Griech. Privatalt. §. 22, 42, Becker. Charicl. t. II p. 402, Athen. XIII p. 609. E. F), aetate posteriore honoris causa ut apud orientales (Koehler. Ges. Schrift. t. VI p. 139 sq. I Maccab. 14, 43. 44) etiam viris datum publice est non ita raro; v. Artemidor. II, 9 p. 144 Reiff. *πλουσίων δὲ τοὺς μὲν χρυσοφορεῖν μέλλοντας διὰ τινὰ ἀρχὴν ἢ ἱεροσύνην οὐ βλάπτει (ὁ κερανός), ἀλλὰ ἐπισημοτέρως ἄρξαι ἢ ἱερώσασθαι (ιεράσασθαι) προαγορεύει*. Tum ex titulis confer decretum ut videtur τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀμφικτιόνων, quo τὸ κοινὸν τῶν τεργιῶν τῶν ἐπ' Ἰσθμοῦ honoratur, ap. Pittak. Eph. Arch. n. 243, ubi v. 8 legitur: *ἀτελείας? καὶ χρυσοφορίας* —; inscriptiones Argivas in magistratum quorundam honorem scriptas C. J. G. n. 1123, 16 *ᾧ καὶ ἐψαφισάμεθα | τὰς Περγέως καὶ Ἡρακλῆος τιμὰς | καὶ χρυσοφορεῖν μετὰ πορφύρας* „ingentis et prope regiae ambitionis“ Boeckh. t. I p. 579. a; n. 1126, 11 ex supplemento Lebasii in Inscr. Gr. et Lat. I cah., Paris 1835, p. 176 n. 54 *ᾧ καὶ ἐψηφίσαντο τ[ὸ χρυσοφορεῖν μετὰ] πορφύρας* (Πορφυρᾶς Boeckh.), = Lebas. Voy. arch. p. 25 n. 118; ibid. n. 117, 5 *ΟΚΑΕΛΩΛΑΜ-ΝΤΑΠΗΡ ᾧ] κα[ι] ἐδώ[κ]αμ[ε]ν τὰ[ς] Π[ε]ρ[γ]έως καὶ Ἡρακλῆος ΤΕΙΜΑΣΚΑΙ. ΙΥΣΟΘ ΟΡΛΑΝ* τιμὰς κα[ι] [χρ]υσο[φ]ορίαν [μετὰ πορφύρας (C. J. G. n. 4025. a. 2 t. III p. 79 Ancyrae *πορφύρα καὶ στεφάνω διὰ βίου τετειμημένον*); n. 2929, 16 Trallibus *προνοησαμένον τῆς ἀναστάσεως τῆς τιμῆς Μ. Ἀνθ. Αητοῦδου Ἰουλιανοῦ χρυσοφόρου*; n. 2836. b, 8 Aphrodisiade *ΟΙΕΡΥΕΟΦΟΡΟΙΕΝΕΟΠΗΥΟΙΣ* τοῖς χρυσοφόροις *κεκοπιῶς* t. II p. 1117. a. Cf. Krausii D. Gymnast. u. Agonist. p. 181 not. V. 16 *ψηφίσματα ἀναθέσεως* dictum est ad celeberrimum illud Thucydidis I, 140 *τὸ Μεγαρέων ψήφισμα*, Schaefer. App. Demosth. t. II p. 209, Bernhardt. Griech. Synt. p. 162; C. J. G. n. 6818, 2 t. IV p. 1 *ἀναγραφῆται] δὲ καὶ τὸ ψήφισμα τὸ κενρωμένον ἀντὶ τῶν τιμῶν*; tit. Tei. ap. Lebas. n. 75, 48 p. 21 *εἶναι αὐτὸς ἐνόχος τῷ τῆς ἱεροσυλίας νόμῳ*.

§. 10. Extremo huius capituli loco coniecturam propono de inscriptione, in qua religio commemoratur Eleusinia. Marmor est album parte superiore et inferiore truncatum, in vico Lep sina i. e. Eleusine (Leak. Die Deme n. p. 155 Westerm.) asservatum in sacello S. Zachariae, quod prope viam constitutum est in ruderibus nisi fallor templi antiqui Triptolemi, v. Ross. Griech. Koenigsr. t. II p. 100. Brandis. Mittheil. üb. Griechenl. t. I p. 358. Edidit Pittakisius a. 1841 in Eph. Arch. n. 556 p. 498 sq.; tum ibi expressum esse ignorans ut videtur Welckerus N. Mus. Rhen. t. II, 1843, p. 317, apographum litteris uncialibus scriptum cum doctis communicavit eamque litterarum rationem esse significavit, ut titulus aequè bene alteri ante Christum saeculo quam primo aerae nostrae tribui possit. Mihi praeterea Rossii exemplum conferre licuit minusculis redditum. Denique anno 1842 Lenormantum descripsisse seque editurum esse Lebasius retulit *Révue Arch. I part. 1844 p. 46*.

- ΤΗΛΑΘΗΝΑΙΩΝ ΠΕΡΙ
 ΤΩΝ ΛΙΩΝ ΑΠΑΛΛΑΓΕΝΤΕΣ ΤΟΙΟ
 ΘΡΩΠΟΛΙΕΞΑΓΩΓΗΝ ΤΩΝ ΜΕΝ
 ΑΣΙΝ ΕΠΟΙΗΣΑΤΟ ΘΥΣΙΑΣ ΔΕ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΑ Κ
 5 ΙΚΟΥΣ ΤΕ ΚΑΙ ΣΚΗΝΙΚΟΥΣ ΑΥΤΟΣ ΕΠΙΤΕΛΕΙΝ ΕΨΗ
 ΝΟΛΟΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΤΟΝ ΛΙΩΝ ΥΣΟΝ ΤΕΧΝΙΤΩΝ ΛΑ ΠΑΝΤΟΣ ΑΙΟΛ
 Ν ΑΥΞΟΥΣ ΑΚΑΘΟΣ ΟΝ ΕΣΤΙ ΛΥΝΑΤΗ ΤΑΣ ΤΕ ΘΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΨΗ
 ΤΑΥΤ... ΤΟΙΣ ΤΕ ΘΕΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΕΥΡΓΕΤΑΙΣ ΤΙΜΙΛΑ ΕΨΗΦΙΣΑΤΟ ΚΑΙ ΑΥΤΗ ΘΥΕΙΝ
 ΕΙΝ ΤΗ ΛΗΜΗΤΡΙΚΑΙ ΤΗ ΚΟΡΗΓΑΙΣ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΙΣΙΝ ΗΜΕΡΑΣ ΚΑΙ ΒΩΜΟΝ ΙΑΡΥΣΑΤ
 10 ΤΕ ΜΕΝ ΟΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΣ ΑΕΝΕΔΕΥΣΙΝ ΙΝΙΣ ΠΟΝΔΑΣ ΚΑΙ ΠΛΑΙΑΝΑΣ ΕΠΙΤΕΛΕΙΩΝ ΕΠΙΣΧ
 ΕΝ ΕΠΙΕΤΗ ΚΑΙ ΠΛΕΙΟΝ ΑΚΑΙΤΟΥ ΤΕ ΒΩΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΕ ΜΕΝΟΥΣ ΑΝΑΙΡΕΙ
 ΟΣ ΙΑΤΗΝ ΚΟΙΝΗΝ ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΝ ΦΛΗΜΩΝ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ΤΟ... Η.
 ΕΝ ΟΜΕΝΟΣ ΕΝ ΤΩ ΕΠΙΛΙΣΧΡΑΙΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝ ΙΑΥΤΩ ΙΑΝΕΚΤΩΣ Α
 ΠΑΤΡΙΟΥ ΣΤΑΙΣ ΘΕΛΙΣ ΘΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΣ ΑΥΤΟΣ ΘΥΣΑΣ ΝΗ
 15 ΝΙ ΤΗ ΛΗΜΗΤΡΙΚΑΙ ΤΗ ΚΟΡΗΓΑΙ ΤΗΝ ΔΟΙΠΗΝ ΛΑ ΠΑΝΗΝ ΚΑΙ ΧΟΡΗ
 ΕΠΙΛΕΞΑΜΕΝΟΣ ΥΠΕΛΕΞΑΤΟ ΤΗΝ ΣΥΝΟΛΟΝ ΕΚ ΤΩΝ ΛΙΩΝ Ι
 ΕΜΕΡΙΣΕΝ ΔΕ ΚΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ ΕΙΣ ΑΛΛΑΣ ΗΜΕΡΑΣ ΔΥΟ ΚΑΙ ΕΜ
 ΙΣ ΚΑΛΗ ΠΕΡΗΣΑΣΤΑΙΣ ΗΜΕΡΑΣ ΤΑΣ ΕΨΗΦΙΣΜΕΝΑΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΠΑΤΕ
 ΣΠΟΝΔΑΣ ΚΑΙ ΕΠΙΧΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΑΙΑΝΑΣ ΤΑΙΣ ΘΕΛΙΣ ΕΠΕΤΕΛΕΣΕΝ
 20 ΝΑΣ ΜΕΝ ΟΣ ΟΙ ΤΕΧΝΙΤΑΙ ΛΑΒΟΝΤΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΙΝ ΠΑΡΕΚΑΛΕΣΑΝ
 ΥΤΟΝ ΚΑΙ ΠΡΟΕΤΡΕΨΑΝ ΤΟ ΜΕΤΑ ΠΛΑΣΗΣ ΠΡΟΘΥΜΙΑΣ ΠΡΟΝΟΗΘΗΝΑΙ ΚΑΙ
 ΤΗΣ ΤΟΥ ΤΕ ΜΕΝΟΥΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΟΠΩΣ ΕΠΙΤΗΣ ΠΑΤΡΩΙΑΣ ΕΣΤΙΑΣ ΑΝΕ
 ΠΟΛΙΣ ΤΩΣ ΚΑΤΕΝ ΙΑΥΤΟΝ ΕΠΙΤΕΛΩΣΙΝ ΤΑΣ ΘΥΣΙΑΣ Ο ΔΕ ΚΑΙ ΙΑΤΗ
 ΠΡΟΣΤΑΣΘΕΑΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ ΚΑΙ ΙΑΤΗΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΤΕΧΝΙΤΑΣ ΑΝΥΠΕΡΘΕ
 25 ΤΟΝ ΕΥΝΟΙΑΝ ΙΑΤΗΣ ΙΑΛΑΣΕ ΠΙΜΕΛΕΙΑΣ ΕΞΩΝ ΑΝΕΥΡΕΝ ΑΥΤΟΣ ΤΗ
 ΣΥΝΟΛΟΝ ΠΡΟΣ ΟΛΟΝ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΝ ΤΟΥ ΤΕ ΜΕΝΟΥΣ ΕΠΟΙΗΣΑΤΟ
 ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΝΕΙΡΗΜΕΝΟΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΩΣ ΒΩΜΟΝ ΑΥΤΟΣ ΠΛΑΙΝΚΑ
 ΘΙ ΙΑΡΥΣΑΤΟ ΠΡΟΝΟΗΘΗ ΔΕ ΕΚ ΤΕΝΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ ΕΜΠΑΣΙΝ ΕΠΙ
 ΝΟΡΘΩΣ ΕΩΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΥΚΛΟΝ ΤΩΝ ΛΑΝΕΙΩΝ ΜΕΤΑ ΠΑΡΕΛΩΚΕΝ ΕΚ ΒΑΙ
 30 ΝΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΕΠΙΜΕΛΕΙΤΕΙΩΝ ΠΟΛΛΟΙΣ ΕΠΕΥΞΗΜΕΝΟΝ ΧΡΗΜΑΣΙΝ ΩΣΤΕ
 ΜΗ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ... ΣΑΝΕΝ ΕΩΣ ΑΤΟ ΤΗ ΛΗΜΗΤΡΙΚΑΙ ΤΗ ΚΟΡΗΓΑΙ ΘΥΣΙΑΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ
 ΕΙΣ ΕΤΕΡΑΣ ΠΛΕΙΟΝΑΣ ΙΑΤΗΝ ΤΟΥ ΤΟΥΣ ΠΟΥ ΙΗΝΤΕ ΓΟΝΕΝΑΙ ΤΗΣ ΣΥΝΟΛΩ
 ΠΡΟΣΟΛΟΥΣ ΒΛΑΣΑΜΕΝΩΝ ΔΕ ΑΥΤΟΝ ΤΩΝ ΤΕΧΝΙΤΩΝ ΠΛΑΙΝΤΟ ΤΕ ΤΑΡΤΟΝ
 ΥΠΟ ΜΕΙΝΑΙ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΠΙΣΕΛΕΥΚΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝ ΙΑΥ
 35 ΤΟΝ ΠΡΟΣΤΑΙΣ ΔΟΙΠΑΙΣ ΕΙΣ ΦΟΡΑΣ ΚΑΙ ΧΟΡΗΓΙΑΙΣ ΕΝΕΔΕΥΣΙΝ ΙΘΥΣΑΣ
 ΕΝ ΤΕ ΤΩ ΠΕΡΩΙΚΑΙ ΕΝΩ ΠΡΩΤΟΣ ΑΥΤΟΣ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑΤΟ ΤΕ ΜΕΝ ΕΙΕΦΟΥ
 ΙΑΡΥΣΑΤΟ ΒΩΜΟΥ ΤΑΤΕ ΘΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΔΟΙΠΗΝ ΧΟΡΗΓΙΑΝ ΠΑΣΑΝ ΕΠΙΛΕΞΑ
 ΜΕΝΟΣ ΥΠΕΛΕΞΑΤΟ ΤΗΝ ΣΥΝΟΛΟΝ ΕΚ ΤΩΝ ΛΙΩΝ ΜΕΓΑΛΟ ΜΕΡΩΣ ΠΡΟΣ Ε
 ΜΕΡΙΣ ΕΔΕ ΚΑΙ ΤΑΣ ΙΑΤΕΤΑΓΜΕΝΑΣ ΕΚ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ ΗΜΕΡΑΣ ΔΥΟ ΚΑΙ ΕΜΠΙΑ

40 ΣΑΙΣΕΚΑΛΛΙΕΡΗΣΕΤΑΙΣΘΕΛΙΣΚΑΙΤΑΣΠΑΤΡΙΟΥΣΣΠΟΝΛΑΣΕΠΕΤΕΛΕΣΕΝ
 ΕΚΑΙΛΑΛΑΕΠΟΛΙΤΕΥΣΑΤΟΚΑΛΑΚΑΙΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΤΗΣΥΝΟΛΩΙΚΑΙ
 ΩΝΙΛΙΩΝΕΝΤΕΤΑΙΣΕΠΙΜΕΛΙΤΕΙΑΙΣΚΑΙΠΕΡΕΩΣΥΝΑΙΣ
 ΝΤΗΝΤΩΝΤΕΧΝΙΤΩΝΕΥΝΟΙΑΝΠΑΝΤΟΣΧΡΗΜΑ
 ΟΥΜΟΝΟΝΛΕΠΡΟΣΤΗΝΣΥΝΟΛΟΝ
 45 ΔΙΑΚΕΙΜΕΝΟΣΑΠΟΛΟ .
 ΝΝΟΜΩΝΚΑΙ
 ΔΙΜΕΝ

V. 1 Pitt. ΠΕΝΤΙ, Welck. ΠΕΡΙ, Ross. περι —. V. 2 ΤΩ ab in. non habet W., in fine ΤΟΙΟ deest ap. Ross. V. 3 ΓΩΤΗΝ Pitt. V. 4 ab in. Α W. et R., Ω P. V. 5 ab in. ΙΚΟΥΣ R. et W., ΑΚΟΥΣ P., in f. Η accessit ex R., W. f. V. 6 ab in. Ι pro N P.; ib. ΠΕΡ pro ΠΕΡΙ idem; in fine ΑΙΟ^Α deest ap. R. V. 7 primum N unus habet W.; in fine P. ΠΑΝΤΑ ΑΨΗ, W. ΠΑΝΤΑΤΑΨΗ, τὰ [ἐ]ψη — R. V. 8 W. ΑΥΤ..Τ, P. ΙΑΥΡ Τ. R. quattuor prima elementa omittit. V. 9 ΔΗ ab in. supplet W. Τ extremum deest ap. W. et R. V. 10 ΤΕΜΕΝΟΣ R. et W., P. ΕΜΕΝΟΝ; ibid. pro ΠΑΙΑΝΑΣ P. ΠΑΑΝΕΣ, tum ΕΚΤΕΛΕΙ et in fine ΕΠΙΣΥ. V. 11 primum Ε deest ap. W. et R., in fine P. Ω pro ε R. et ΕΙ W. V. 12 ab in) pro Ο W.; mox W. ΔΙΑΥΤΗΝ, R. δι' αὐτήν; extrema Η unus habet W. V. 13 extr. ΑΝΕΚΤΩ P., W. ΑΝΕΚΤ. ΣΑ, R. ἀνεκ[τῆ]σα[το]. V. 14 P. ΟΥΣΙΑΣ, quemadmodum in codicibus manuscriptis ὁσίων et θυσίων inter se confunduntur, Cobet. Var. lect. p. 357. Extremum Η omisit P. V. 15 in f. W. ΧΩΠΙ, R. χ[ο]ρ[η]γίαν. V. 16 Ι unus habet P. V. 17 prius καὶ omisit R. V. 18 ab in. P. ΗΣ pro ΙΣ. V. 20 P. ΑΝΑΜΗΣΙΝ. Extremum N non habet R. V. 21 primum Α deest ap. W. V. 22 P. ΠΑΤΡΩΑΣ, in f. P. ΕΧΕ pro ΑΝΕ. V. 23 ab in. P. ΔΙΣΓΩΣ, in f. P. ΣΚΕΤΑΙΔΙΑΤΗΙ, Ι in f. omittunt W. et R. V. 24 post ΘΕ P. addidit ΣΙΝ. V. 25 P. ΙΑΛΑΣ et ΔΙΕΥΡΕΝ; extr. Ι ex W. additum. V. 26 P. ΤΟΥΣΤΕΜΕΝΟΥΣ. V. 27 ab in. P. ΑΝΕΡΗΜ, W. ΑΝΕΙΡ, R. ἀν[η]ρ. V. 28 P. ΠΡΟΕΝΟΘΗΟ; tum ΕΝΙΛΑΣΙΝ. V. 29 extr. P. ΕΚΡΑΙ. V. 30 R. ἐπιμελ[η]τειῶν et ἐπ[η]υξήμενον; P. ΕΠΕΥ. Η. V. 31 ab in. R. εἰς [π]ά[σ]α[ς]; tum P. ΑΝΕΝΕΩΣΑΥΤΟ. V. 33 P. Ι pro extremo P. V. 34 ab in. P. ΑΠΟ. V. 35 P. ΛΟΙΠΟΙΣ, tum ΧΟΡΗΓΑΙΣ. V. 36 in f. P. ΕΦΩΙ. V. 39 extr. Α deest ap. P. V. 40 ab in. P. ΛΑ ΕΚΑΛΛΑΙΟΣΕ, tum ΠΑΤΡΟΥΣ. V. 41 ΕΚΑΙΛΑΛΑΑ non habet P. V. 42 omissus est a P.; ibi W. ΕΠΙΜΕΛΙΤΕΙΑΙΣ, R. ἐπιμελ[η]τείας. V. 43 P. ab in. ΤΗΙ, tum ΤΕΧΝΗΤΩΝ. V. 44 primum Ο unus habet P. V. 45 deest ap. P. V. 46 primum N non habet R. V. 47 omisit R., ibid. Ι accessit ex W. Versuum dispositionem dedi ad exemplum Welckeri.

..... τῆ Ἀθηναίων περιστάσει
 τῶν ἰδίων ἀπαλλαγέντες
 ἀν]θρωποι διεξαγωγὴν τῶν μὲν
 — ἐστὶ]ασιν ἐποιήσατο, θυσίας δὲ καὶ μυστήρια καὶ
 5 ἀγῶνας θυμειλικούς τε καὶ σκιηρικούς αὐτὸς ἐπιτελεῖν ἐψη]φίσατο

- ἡ σύνοδος τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιῶν διὰ παντὸς αἰῶνος
 συναύξονσα καθ' ὅσον ἐστὶ δυνατὴ τὰς τε θυσίας καὶ ἄλλα πάντα τὰ ψη-
 φιζόμενα ὑπ' αὐτῆς τοῖς τε θεοῖς καὶ τοῖς εὐεργέταις τίμια ἐψηφίσαιο καὶ αὐτὴ θύειν
 καὶ σπένδειν τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρη ταῖς μυστηριώτισιν ἡμέραις καὶ βωμὸν ἰδρυσάμ-
 10 ἐνη καὶ] τέμενος κατασκευάσασα ἐν Ἐλευσίνι σπονδὰς καὶ παιᾶνας ἐπιτελεῖ[ν], ὧν ἐπισχ-
 εθέντων ἐπὶ ἔτη καὶ πλείονα καὶ τοῦ τε βωμοῦ καὶ τοῦ τεμένους ἀναίρει[θ-
 ἐν]τος διὰ τὴν κοινὴν περίστασιν, Φιλήμων ἐπιμελητὴς τὸ [τρ]ί[τον γε-
 νόμ]ενος ἐν τῷ ἐπὶ Αἰσχραίου ἄρχοντος ἐνιαυτῷ ἀνεκ[ή]σα-
 15 το τὰς] πατρίους ταῖς θεαῖς θυσίας καὶ πρῶτος αὐτὸς θύσας [ἐ]ν [Ἐ-
 λευσί]νι τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρη καὶ τὴν λοιπὴν δαπάνην καὶ χορη-
 γίαν] ἐπιδεξάμενος ὑπεδέξατο τὴν σύνοδον ἐκ τῶν ἰδίων [ἐφ' ἡμέρας δ-
 ῦο, προσ]μέρισεν δὲ καὶ ἐκ τῶν κοινῶν εἰς ἄλλας ἡμέρας δύο καὶ ἐμ-
 πύσασ]αις καλλιέργησας ταῖς ἡμέραις τὰς ἐψηφισμένας ὑπὸ τῶν πατέ-
 ρων] σπονδὰς καὶ ἐπιχύσεις καὶ παιᾶνας ταῖς θεαῖς ἐπέτελεσεν,
 20 — ὧν ἀσμένως οἱ τεχνῖται λαβόντες ἀνάμνησιν παρεκάλεσαν
 αὐτὸν καὶ προετρέψαντο μετὰ πάσης προθυμίας προνοηθῆναι καὶ
 τῆς τοῦ τεμένους κατασκευῆς, ὅπως ἐπὶ τῆς πατρῴας ἐστίας ἀνε]μ-
 ποδίστως κατ' ἐνιαυτὸν ἐπιτελῶσιν τὰς θυσίας, ὁ δὲ καὶ διὰ τῆ[ν
 πρὸς τὰς θεὰς εὐσέβειαν καὶ διὰ τὴν πρὸς τοὺς τεχνίτας ἀνυπέροθε-
 25 τον εὔνοιαν διὰ τῆς ἰδίας ἐπιμελείας ἐξ ὧν ἀνεῦρεν αὐτὸς τῇ
 συνόδῳ προσόδων τὴν κατασκευὴν τοῦ τεμένους ἐποιήσαιο
 καὶ τὸν ἀν[η]ρημένον ὑπὸ τῆς περιστάσεως βωμὸν αὐτὸς πάλιν κα-
 θιστάσαιο, προενοήθη δὲ ἐκτενῶς καὶ τῆς τῶν κοινῶν ἐμ πᾶσιν ἐπα-
 νορθώσεως καὶ τὸν κύκλον τῶν δανείων μεταπαρέδωκεν ἐκβαί-
 30 των ἐκ τῶν ἐπιμελ[η]τειῶν πολλοῖς ἐπ[η]νυξήμενον χρήμασιν, ὥστε
 μὴ μόνον εἰς [ἄ]ς ἀνεπέσαιο τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρη θυσίας ἀλλὰ καὶ
 εἰς ἑτέρας πλείονας διὰ τὴν τοῦτου σπουδὴν γεγονέναι τῇ συνόδῳ
 προσόδους· βιασαμένων δὲ αὐτὸν τῶν τεχνιῶν πάλιν τὸ τέταρτον
 ὑπομῆναι ἐπιμελητὴν εἰς τὸν ἐπὶ Σελείνου ἄρχοντος ἐνιαυ-
 35 τὸν, πρὸς ταῖς λοιπαῖς εἰσφοραῖς καὶ χορηγίαις ἐν Ἐλευσίνι θύσας
 ἐν τε τῷ ἱερῷ καὶ ἐν ᾧ πρῶτος αὐτὸς κατασκευάσαιο τεμένει ἐφ' οὗ
 ἰδρυσάτο βωμοῦ τὰ τε θύματα καὶ τὴν λοιπὴν χορηγίαν πᾶσαν ἐπιδεξά-
 μενος ὑπεδέξατο τὴν σύνοδον ἐκ τῶν ἰδίων μεγαλομερῶς, προσε-
 μέρισε δὲ καὶ τὰς διατεταγμένας ἐκ τῶν κοινῶν ἡμέρας δύο καὶ ἐμ πᾶ-
 40 σαις ἐκαλλέργησε ταῖς θεαῖς καὶ τὰς πατρίους σπονδὰς ἐπέτελεσεν,
 πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ἐπολιτεύσαιο κατὰ καὶ συμφέροντα τῇ συνόδῳ καὶ
 προσεδάπανησεν ἐκ τῶν ἰδίων ἐν τε ταῖς ἐπιμελ[η]τείαις καὶ ἱεροσύναις
 — — — — — τὴν τῶν τεχνιῶν εὔνοιαν παντὸς χρήμα-
 50 τος κρείττονα νομίζων — — —] οὐ μόνον δὲ πρὸς τὴν σύνοδον

modo ipsa templa ac simulacra evertere satis habuit, sed lapides quoque ne integri cumularent ruinas frangi iussit, et „in ea delubra quae sola religione tuta essent saeviit“. Livii sunt verba XXXI, 24. 26. 30, quorum sententiam in brevius contractam habes ap. Diodor. Sic. Exc. I. XXVIII p. 573 t. II, 2 p. 109 L. Dind. τὴν Ἀκαδημίαν ἐνέπρησε καὶ τοὺς τάφους κατέσκαψεν, εἴ τι δὲ τὰ τεμένη τῶν θεῶν ἐλυμήνατο. Per illam igitur tempestatem βωμῶν quoque et τέμενος ἀναίρεθῆναι, v. 11, suspicor. Quod si verum est, inscriptionem, quum etiam σπονδαί et παιᾶνες per aliquot annos cessasse dicantur v. 10, conveniente praeterea litterarum genere, circiter ad annum 180 ante Christum referendam esse existimo.

Satis magnam tabulae partem ab initio intercidisse, manifestum est, in eaque de Philemonis epimeletae primum et secundum opera perscriptum fuisse, ostendit v. 12 ἐπιμελητῆς τὸ τρίτον γινόμενος. V. 1 περιστάσει dubium est supplementum nec tamen improbable: calamitatem cuiusvis generis eo nomine iam inde a Polybio appellari, lexica docent; v. Lobeck. ad Phrynich. p. 376. C. J. G. n. 4717, 5 ἐπὶ χαλεπῶν καὶ ποικίλων περιστάσεων κατεφθαρμένην τὴν πόλιν; v. 13 ἀνεπαισθήτους τῆς περιστάσεως ἐτήρησεν. V. 2 τῶν ἰδίων fuerit an αἰφνιδίων, sc. κινδύνων, nemo facile dicat. Ἀπαλλαγέντες fortasse intelligi debent Athenienses obsidionis periculis liberati. V. 3 pro ἀνθρώποι potes etiam φιλόανθρώποι aut φιλόανθρώπο[ν] διεξαγωγῆν, ut est ἀπάντησις φ. C. J. G. n. 3155, 10. Quod si cum nomine διεξαγωγῆν verbum ἐποίησατο v. 4 coniunctum fuit, conferas C. J. G. n. 2556, 59 ἐπὲρ τῶν ἀδικημάτων ποιησάσθων τὰν διεξαγωγάν, quae eo loco ut n. 3063, 15 (= n. 3537, II titulo eodem bis posito) et n. 2334. b, 31. 54 t. II p. 1052 et ap. Ussing. Graeske og Lat. Indskr. n. 10. B. 15 p. 33 litis est ad finem perductio; de verbo διεξάγειν v. C. J. G. n. 2139. b, 19 t. II p. 1013. Verum διεξαγωγῆς etiam alia notio subesse potuit, ut vitae traductio, vivendi ratio indicaretur quam Philemon secutus esset, conf. Wyttenbach. ad Plutarch. Mor. p. 158. D. C. J. G. n. 3047, 24 καλῶς καὶ ἱεροσρεπῶς καὶ καταξίως τῷ θεῷ διεξάγοντι. Tum v. 4 ab in. fortasse fuit quod posui ἐστίασιν, quales comestationes complures fugi possunt, v. Boeckh. Oec. civ. t. I p. 616. V. 4 — 5 θυσίας δὲ καὶ μυστήρια καὶ [ἀγῶνας θυμηλικούς τε καὶ σκηρικούς αὐτὸς ἐπιτελεῖν ἐψηφίσαστο: ita si recte supplevi, ac nolo litteram Ψ attrahere tribus apographis confirmatam, non est de Philemone sermo, sed αὐτὸς ψηφίσασθαι vix alius quisquam dici potest nisi populus ipse Eleusiniorum. Ad singula confer C. J. G. n. 3507, 9 ἐπιτέλεσασαν τὰ τῆς θεοῦ μυστήρια καὶ τὰς θυσίας. n. 2885. b, 4 t. II p. 1120 τὰς θυσίας καὶ τὰ μυστήρια πάντα ἐπέτελεσεν. n. 3002, 9 ἐπέτελεσασαν τὰ μυστήρια, Ross. Inscr. III p. 61 n. 316, 6. Tum C. J. G. n. 1625, 56 ἐν ταῖς γενομέναις θεωρίαις τοῦ θυμηλικῶ (ubi nominativus fuit τὸ θυμηλικόν, Syll. inscr. Boeot. p. 144). n. 2038. A. 15 ἐν τε τοῖς θυμηλικοῖς καὶ σκηρικοῖς ἀγῶσιν τὰ πρωτεύοντα ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἀκροάματα ἀγαθοῦσαν καὶ δείξασαν τῇ πατρίδι. n. 3061, 8 τὰ περὶ τοῦ θυμηλικῶ καὶ τῶν ἀκροαμάτων, ad quae Boeckhius t. II p. 893. b loci modo allati non est recordatus. n. 3493, 11 κοσμήσαντα τὴν πατρίδα ἐν τε τῷ θυμηλικῷ καὶ γυμνικῷ ἀγῶνι θύμασιν. n. 863. b, 4 t. I p. 918 Μουσίων θεράπων ἄδων θυμεικασιν Ὀμηρον, δόξαις ἐνγλάσας, περιέκμαι νήδυμον ὕπνον (ita enim scribendum ex fide L. Stephani, cuius apographa diligentissime confecta esse solent, Franz. C. J. G. t. III p. 1266. b, non Ὀμήρον, Tit. Graec. Partic. V, Dorpati 1850 p. 12, Der ausruhende

Herakles p. 38 n. 1). Lobeck. ad Prynich. p. 164. V. 6 ἡ σύνοδος τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν : collegia artificum scenicorum posteriore imprimis aetate i. e. inde a tertio ante Christum saeculo et per Graeciae et per Asiae urbes artem factitantium haud pauca ex inscriptionibus potissimum innotuerunt, quarum locos plerosque omnes Ussingius composuit Inscr. Graec. ined. p. 27. Accesserunt nuper qui rem histrioniam non parum illustrent tituli Iasenses a Lebasio editi n. 252—99, ex quibus prae ceteris commemoranda n. 281 γνώμη τοῦ κοινοῦ τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν [τῶν ἀπ'] Ἰωνία[ς καὶ Ἑλλάδος] πόλιτον καὶ τῶν περὶ τὸν κα[θηγεμ]όνα [Διόνυσον, qua illud commune statis temporibus ad celebrandos Dionysiorum agones Iasum auletas et tragoedos et comoedos binos, citharoedos et citharistas singulos se missurum esse pollicetur; tum titulus Lebasii Tei collocatus n. 85, 15 p. 30 καθὼς καὶ τοῖς Διονυσιακοῖς τεχνίταις ὁ νόμος τῶν Αἰτωλῶν κελεύει, et Pittakisiani Eph. Arch. n. 213, 14 τοὺς ἀπ' Ἰσ[θμοῦ καὶ Νεμέας] τεχνίταις et n. 243, ubi in corona est τὸ κοινὸν τ[ῶν] | τεχνιτῶν | τῶν | [ἀπ' Ἰσθμοῦ καὶ Νεμέας]. Quod hic habemus collegium, in Attica tanquam statione sua versatum, Ussingius idem esse censet atque gregem τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν, qui abiecte adulaus Athenionem legatum a Mithridate redemptum novi Bacchi nuncium appellavit et rem sacram ob istius praesentiam in suo τεμένει fecit, teste Posidonio ap. Athen. V p. 212 (non 213). D. E. Contra ἡ ἱερὰ Ἀδριανὴ Ἀττικεῖνη θυμαλικὴ περιπολιστικὴ μεγάλη σύνοδος τῶν ἀπὸ τῆς οἰκουμένης περὶ τὸν Διόνυσον καὶ Αὐτοκράτορα Καίσαρα Τίτον Αἴλιον Ἀδριανὸν Ἀττικεῖνον Σεβαστιὸν Ἐυσεβῆ νέον Διόνυσον τεχνιτῶν C. J. G. n. 349 t. I p. 417 ut certe non uni Atticae addicta erat sed quaestus faciendi causa per omnes terras pervagabatur, ita fortasse Athenis ne exercuit quidem unquam artem, si quidem lapis ille de coniectura tantum a Boeckhio ad eam urbem relatus est p. 417. a. V. 6 αἰῶνος nomen, etsi eius reliquiae videntur superesse, non praesto. Poterat διὰ παντός per se dictum esse : λέγει καὶ πράσσει δ. π., C. J. G. n. 1693, 11, Ross. Inscr. n. 67, 16. δ. π. πρόνοια ποιούμενος, C. J. G. n. 3568. f, 4 t. II p. 1128. τῶν κοινῶν ἐνεργειῶν δ. π., n. 2561. b, 21 t. II p. 1102. V. 7 συναύξουσα καθ' ὅσον ἐστὶ δυνατὴ τὰς θυσίας : C. J. G. n. 3047, 13 τὰ ἐψαφισμένα ἐπίπλεον συναύξειν. n. 3048, 13 τὰ ἐνδοξα καὶ τίμια σ. n. 3137. III, 90 τὴν βασιλείαν σ. n. 2374. c. 8. 54 t. II p. 1075 συνεπαύξειν τοῖς θεοῖς τὴν πανήγυριν n. 3050, 11 τὰ ἐνδοξα καὶ τίμια διαφυλάδειν καὶ σ., n. 3045, 23. Ex more additur, fieri aliquid pro viribus, in foederibus potissimum et promissis usurpatum, βοαθήσομεν καθ' ὅτι ἄν- ἔομεν δυνατοί C. J. G. n. 3052, 27. n. 3137. III. 90. συνδιαφυλάξιομεν ἐφ' ὅσον κ' ἔομεν δυνατοί n. 3048, 32. n. 3058, 12. ἐφ' ὅσον [ᾶ]μεν ἐν δυνατῶ tit. Tei. aq. Lebas. n. 72, 34. ἐφ' ὅσον ἦν δυνατὸν κατακολουθηκότος C. J. G. n. 2139. b, 3 t. II p. 1013. ἐφ' ὅσον ἰ[δύνατο Eph. Arch. n. 284, 23, Thucyd. I, 4. διατηρήσω κατὰ δύναμιν τὴν ἐμήν C. J. G. n. 3137. II, 63. 67. 68. 76. V. 7 πάντα τὰ ψηφίζόμενα : participium praesentis vim habet fere substantivi, atque ita est ἐπὶ ταῖς τιμαῖς ταῖς ψηφιζόμεναις ἐψαφιστῶν C. J. G. n. 2347. c, 40 t. II p. 1075. προσεδέξαντο τάξιούμενα ὑπὸ τοῦ δήμου n. 3137. III, 98, τοῖς ὑπὸ Κυζικιανῶν ἀξιου- μένοις n. 3656, 14. Frequentius tamen est perfectum, ut τὰ ἐψηφισμένα (τίμια) C. J. G. n. 2347. c, 64, Ross. Inscr. III n. 314, 22. τὰς ἐψηφισμένας τιμάς C. J. G. n. 2056. d, 7 t. II p. 997, n. 2264. l, 9 p. 1034. V. 8 ἐνεργεῖται reges puto dicuntur, qui artifices privilegii et

immunitatibus ornaverunt : οὗς (τεχνίτας) καὶ θεοὶ καὶ βασιλεῖς καὶ πάντες Ἑλληγες τιμῶσιν C. J. G. n. 3067, 16. Conf. n. 3065, 18 : τὰς θυσίας συνετέλεσαν τοῖς θεοῖς καὶ τοῖς εὐεργέταις, n. 3066, 13. V. 9 μυστηριώτιδες ἡμέραι quae sint, Prellerus disquisivit in Paulyi Realenc. d. Klass. Alt. t. V p. 95 seq., adde Meier. ap. Ross. Die Dem. v. Att. praef. p. X et C. Fr. Hermann. Lehrb. d. gott. Alt. §. 55, 8. Ibid. βομῶν ἰδρυσάμενη : C. J. G. n. 3641. b, 29 t. II p. 1131 θυέτωσαν ἐπὶ τῶν βομῶν τῶν ἐν τῷ τεμένει, atque sic βομοὶ et τεμένη coniuncta ubivis habentur; vide quae C. Hermanni doctrina conguessit De terminis eorumque religione apud Graecos, Gott. 1846, p. 6 not. 3. V. 10 τέμενος κατασκευάσασα : C. J. G. n. 2271, 12 seq. ἐξαποστεῖλαι πρεσβείαν πρὸς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων, ὅπως δοθῇ αὐτῷ [τόπος ἐν ᾧ] κατασκευάσουσιν τέμενος Ἡρακλέους τοῦ Τυρίου coll. vv. 42. 53. In fine: ὧν ἐπισχεθέντων „quibus intermissis“ ut C. J. G. n. 1625, 36 ἐγλελοιπότος ἤδη τριάκοντα ἔτη τοῦ τῶν Πρωτῶν ἀγῶνος, V. 11 ἐπὶ ἔτη καὶ πλείονα : n. 2335, 26 τόκων ἐτῶν καὶ πλειόνων. n. 2347. c, 32 ἔθρεψεν χρόνον καὶ πλείονα; simpliciter διαγενομένων ἐτῶν πλειόνων n. 2905. B. 9. n. 2335, 30. V. 12 Φιλήμων : nec histriionem cognominem (Aristotel. Rhet. III, 12. Aeschin. c. Timarch. §. 115. Meinek. Hist. crit. com. Graec. p. 369), nec poetam (Meier. Comm. epigr. n. 67, 9) aut eius filium hic dici, certissimum est. Επιμελητὴς τὸ τρίτον : conf. v. 33—4 τὸ τέταρτον ἐπομεῖναι ἐπιμελητήν; ea cura erat annua. Alibi artifices Dionysiacy ἀρχοντας suos habent, C. J. G. n. 3068. A, 21. B, 22, vid. Boeckh. t. II p. 653. b. Thiasi epimeletae sunt C. J. G. n. 109, 7. 8. V. 13 Αἰσχραῖος Ἀναγυράσιος ex Philochori Atthidis libro sexto commemoratur ab Harpocrate s. v. κατατομή p. 107, 25 Bekk., Muller. fragm. 138 t. I p. 407. a.; Εὐωνυμῆς inter diaetetas est ap. Ross. Die Dem. v. Att. n. 5, I, 11. V. 13—4 ἀνεκίησατο ut refingerem, suadebat apographorum consensus, quae ad unum omnia litteras KT praebent. Atque ἀνακίησθαι non solum significat sibi recipere (ἀρχήν, C. J. G. n. 3595, 7. Polyb. III, 5, 2. Plutarch. Pyrrh. 10), verum etiam reficiendi et recreandi et reparandi vim sibi adscivit, ἀ. τὰς ἐκ τῶν περιπετειῶν ἐλαττώσεις, Polyb. X, 33, 4. Ῥωμαῖοις τὴν ἐλευθερίαν, Plutarch. Sertor. 22. πόλεις κεκημηκίας, Aristid. 41 ἐπιστ. περὶ Σμύρν. t. I p. 515 Jebb. Infra tamen est v. 31 εἰς ἃς ἀνευώσατο τῆ Ἀθήνῃ καὶ τῆ Κόρῃ θυσίας, quod verbum olim huic ipsi loco illatum ibam Syll. inscr. Boeot. p. 142, ubi addas licet C. J. G. n. 2804, 12 τὸν ἀναεωτὴν τῶν ληθαργηθῶν τέρψαιων n. 2869, 5 ἀνευώσαντο τὰ πάτρια ἔθρ. n. 2152. b, 8 t. II p. 1018 ἀνευώσαντο ἐν τῆ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ καὶ πανηγύρει τὰ καθεστῶτα ταῖς πόλεσιν πρὸς ἀλλήλους συγγενικὰ δίκαια. n. 2883. d, 7 t. II p. 1120 ἐπ' αὐτοῦ ἀνευώσατο. n. 3315, 2 ἀναεωσαμένην τὸ μνημεῖον cum A. Nauckio in Schneidew. Philol. t. II p. 159. tit. Tei. Lebas. n. 75, 49 ἀγγραψάτωσαν Τῆῖοι τὰν ἀναεώσιν ἐς τὸ ἱερόν. tit. Bargyl. Lebas. n. 490 p. 155 Θεὸν | Ἀλέξανδρον | ἡ πόλις | ἀνευώσατο. Curt. Anecd. Delph. n. 64 Ἀελοὶ ἀνευώσαν τὰν πάτριον προξενίαν Τελεσία. V. 14 et 40 πάτριον appellatur θυσία et σπονδαί ut C. J. G. n. 3067, 29 legitur ὡς πάτριόν ἐστι τοῖς τεχνίταις στεφανοῦν τοὺς αὐτῶν εὐεργέτας, v. Boeckh. t. II p. 653. b et v. 18 τὰς ἐψηφισμένας ὑπὸ τῶν πατέρων σπονδάς. V. 15 δαπάνη καὶ χορηγία coniunctae habentur etiam C. J. G. n. 3067, 10 et n. 3069, 31. ἐπιδεξάμενος : v. 37. Syll. inscr. Boeot. p. 140 ad C. J. G. n. 1625, 23. V. 16 ὑπεδέξατο τὴν σύνοδον : v. 38. Ross. Inscr. II

n. 175, 12 τὰν ὑποδοχὰν ἐποίησατο τῶν δαμοτῶν καὶ τῶν ἄλλων πάντων ἀξίως τῶν θεῶν. C. J. G. n. 2271, 26 ἐδέξατο τὸν θίασον ἐφ' ἡμέρας δύο. V. 17 ἐκ τῶν κοινῶν : „ex publicis collegii redditibus“, v. 28. 39. τὰ κοινὰ τῶν Εἰκαδέων, tit. Att. ap. Ross. Die Dem. v. Att. praef. p. V. 5. 19 ubi annotavit Meierus p. VI. V. 18 καλλιερῆσας τὰς σπονδὰς : v. 40. C. J. G. n. 2347. k. A, 10 t. II p. 1060 ἀπάσας τὰς νομιζομένας θυσίας ἐκαλλιέρησεν δι' ὅλον ἐνιαυτοῦ Ἑστιά. Est fere simpliciter sacrificare, v. Sauppis Ueb. zwei att. Inschr. ueb. d. thrak. Kolonie Brea in Verh. d. K. Sächs. Ges. d. Wiss. 1853 p. 38. C. J. G. n. 2155, 14. V. 19 σπονδὰς καὶ ἐπιχύσεις : C. J. G. n. 2525. b. B. b, 120 ἐν ταῖς συνόδοις καὶ ταῖς ἐπιχύσεσιν ἐπὶ τῶν τόπων, ubi τόπων nescio an corruptum sit. V. 21 μετὰ πάσης προθυμίας προνοηθῆναι : C. J. G. n. 2271, 25 εἴργηεν τὰ δίκαια μ. π. π. καὶ φιλοτιμίας. n. 3137, III, 98 μ. π. π. προσεδέξαντο τὰξιούμενα. V. 24 ἀνπερόθετον εὐνοίαν : ita ὑπερτίθεσθαι dicitur qui se ipse superat, Boeckh. C. J. G. t. II p. 662. a-b; n. 3050, 14 διὰ τὰς ἀνπερβλήτους αὐτοῦ φιλοδοσίας, Syll. inscr. Boeot. p. 141. V. 27 mirum est vitium saepe in scriptura verbi αἰρεῖσθαι recurrens. Nam ut hoc loco ANEIPHΜENON Welckerus et Rossius et partim certe etiam Pittakisius annotavit, ita EIPEΘΗΣΑΝ pro HIP. aliquoties in lapidibus lectum est : confer praeter exempla a Meiero allata Comm. epigr. p. 106. C. J. G. n. 2334. c, 8 t. II p. 1054 ΑΙΠΛΑΕΙPEΘΗ. I, ubi videtur οἶδε ἤρέθησαν fuisse, n. 2347. c, 67, tit. Iasens. Lebasii n. 281, 35 p. 90 προσβενταὶ EIPEΘΗΣΑΝ. Eodem pertinet v. 30 EΠEYΞΗΜENON. V. 29 τὸν κῆλον τῶν δανείων μεταπαρέδωκεν πολλοῖς ἐπηυξημένον χρήμασιν : orbem i. e. „summam pecuniarum collegii, quae fenere datae erant (C. J. G. n. 1855. n. 2741. C. F. Hermann. Privatalterth. §. 66 p. 313) simul tradidit multis opibus auctam“. Verbum παραδίδοναι sollemne est de magistratu rationem reddente et successori pecunias, instrumenta, cuiusvis generis res, παραδόσιμα, tradente, Boeckh. Urk. ueb. d. Seewes. d. Att. Staats p. 3. Μεταπαραδίδοναι antiquissimam huius loci habet auctoritatem; refertur autem μετὰ non ad alios magistratus, quemadmodum est C. J. G. n. 1570. a, 20 παραδότωσαν πάντα ταῦτα μετὰ πολεμάρχων καὶ κατοπιῶν, sed ad superiora v. 28 προενοήθη τῆς τῶν κοινῶν ἐπανορθώσεως. V. 29—30 ἐκβαίνων ἐκ τῶν ἐπιμελητεῶν est fere: defunctus; sic Plato dixit Leg. V. p. 744. A ἐκ τῆς νομοθεσίας ἐκβαίνειν, Polybius, III, 40, 7 ἐκβ. ἐκ τοῦ πολέμου, Plutarchus Pomp. 59 ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν; Latine ab ire consulatu, magistratu al. Ceterum nomen ἐπιμελητείας, v. 42, novum est et lexicis addendum. Sed diphthongus, etsi omnibus apographis hoc quidem loco confirmatur, non videtur ferri posse. Nec iuverit contulisse YΠEΙPECΛAIC C. J. G. n. 2779, 8 t. II p. 516, quod in marmore esse testatur Bailie Inscr. Graec. Fasc., 1846, p. 283. V. 33 βιασαμένων αὐτὸν τῶν τεχνιτῶν : paullo humanius atque elegantius dictum est quod legitur in titulo Smyrnaeo C. J. G. n. 3178, 6 t. II p. 726 ὑμῶν αὐτὸν ἐκονσίω ἀνάγκη προκαλουμένων ὑφέστη τὴν στρατηγίαν. Moris autem fuisse, ut eiusmodi muneribus, quale hic est ἐπιμελητεία, iidem per plures deinceps annos fungerentur, haud pauca exempla docent. Vide, ut unum afferam, C. J. G. n. 6919 t. IV. p. 2. V. 42 quod ab initio supplevi verbum ductum est ex C. J. G. n. 108, 8 προσεδαπάνησε δὲ καὶ εἰς τὸ μερισθῆν αὐτῷ εἰς τὸ ἔλαιον ἐκ τῶν ἰδίων. Ibid. ἱερωσύναις: hoc quoque nomine lexica vel amplissima sunt locupletanda, v. Ross. Inscr. II n. 189, 22 Patmi, C. J. G. n. 5009, 8 in Nubia; ἱερώσυνα s.

ἱερείωσυνά ΤΑΛΕ (Eph. Arch. n. 1433, 2, quum Beulé L'Acrop. d' Ath. t. II p. 325 n. 2 *ΙΕΡΕΙΩΝΣΥΝΑΤΑΛΕ* praebeat) in tit. Att. Eph. Arch. n. 117. 118, quos Boeckhii illustravit in Indice lect. Berol. 1835—6; ἀρχιερωσύνη C. J. G. n. 3494, 10 Thyatir. et n. 5006, 8. n. 5014, 5 in Nubia. Ea descendunt ab ἱερέως (ἐπὶ Ἡροδώρου ἱερέω, C. J. G. n. 2058. A, 23. 33. 59 Olbiae t. II p. 123. a) et ab ἀρχιερέως, quo usus est Herodotus II, 37. V. 43 εὐνοίαν παντὸς χρημάτων κρείττονα νομίζων fere ut est n. 2335, 37 ἡγησάμενος εἶναι ἐαντῶ πλούτου παντὸς κρείττονα πόλεως σωτηρίαν καὶ τὴν παρὰ πᾶσιν ἀγαθὴν εὐφημίαν vel n. 2058. B, 88 καὶ οὐδὲν ἄλλο — πρότερον ἀντῶ νομίσας εἶναι [ἢ τὴν παρὰ τοῦ δήμου ἀντῶ] ὑπάρχειν εὐνοίαν, et n. 3137. I, 4 πάντα δεύτερα ἡγησάμενος εἶναι πρὸς τὸ διαμεῖναι ἐν τῇ αἰρέσει. V. 45 εὐνόως διακείμενος: G. J. G. n. 3800, 7. n. 1695, 7. Ibid. ἀποδοχῆς ἡξιώθη: Syll. inscr. Boeot. p. 123 n. XXXI, 14, Polyb. I, 5, 5 παραδοχῆς ἀξιωθῆναι καὶ πίστεως. V. 46 quae posui satis incerta esse scio; interim vide C. J. G. n. 2525. b. C. 18 στεφανῶσαι χρυσέω στεφάνω τῷ ἐκ τοῦ νόμου μεγίστῳ; στέφανος ὁ ἐκ τοῦ νόμου est n. 3067, 24. 29. Denique vix est quod commemorem, partem tituli superstitem non continere nisi ea, et ne ea quidem omnia, quibus quasi via ad honores Philemoni a collegio artificum tribuendos muniretur; atque initium capiebat haec longissima meritorum illius enumeratio a particula ἐπειδή. Tum formula fuerit haec: (δὲ ἄ δὴ) δεδόχθαι vel ἀγαθῆ τύχῃ δεδόχθαι τῷ κοινῷ κτλ. Structurae autem rationem universae ut minus certe perspicimus, in causa est id ipsum, quod quae lacuna superiore hausta sint verba ignoramus.

Sed haec hactenus. Nam quae nunc quidem additurus eram capita tria, unum brevius in Indice archontum Meieriano (Comm. epigr. p. 79 seq.) aliqua ex parte augendo, alterum in re gymnica, tertium in decretis quibusdam publicis, proxeniis potissimum restituendis versatum; ea huius libelli scholastici angustiis excludi, sero intellexi. Haec igitur particula, si quem nactus fuero librarium satis audacem, quantum in me situm est, nulla interposita mora typis exprimetur.

Dab. Portae die sexto m. Maii a. MDCCCLV.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mostly illegible due to fading and bleed-through.

BIBLIOTHECA MUSEI HISTORICI DÜSSELDORFENSIS

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mostly illegible due to fading and bleed-through.